

ΓΙΑΝΝΗΣ ΥΦΑΝΤΗΣ
YANNIS YFANTIS

ΑΡ
ΧΕ
ΤΥ
ΠΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΖΗΤΗ
ZITI EDITIONS

*Στις Μούσες
(τις χαρούμενες κόρες του Ζηνός και της Μνημοσύνης),
καθώς επίσης στον θεό του Παιχνιδιού και στο Πνεύμα του Δάσους.*

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Το υλικό του βιβλίου αυτού, αποτελείται από συνθέσεις φωτογραφίας, ζωγραφικής και χειρόγραφης ποίησης. Οι συνθέσεις αυτές, που στο εξής θα ονομάζονται ΑΡΧΕΤΥΠΑ, έχουν πολλακίς παρουσιαστεί, με εκθέσεις ή με προβολή διαφανειών, τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό, κάτω από διάφορους τίτλους, όπως «Ποίηση και Εν-όραση», «Το βλέμμα του ποιητή», ή ακόμα «Πηγές της Ποίησης».

Έφτασα στις συνθέσεις αυτές παίζοντας. Εντούτοις, παρουσιάζοντάς τες, είχα την εντύπωση ότι αποκαλύπτω ξανά στους ανθρώπους, με τον πιο ευχάριστο τρόπο για μένα και γι' αυτούς, τί είναι ποίηση και τί ποιητής, τί σημαίνει εν-όραση και γιατί η πραγματική ποίηση, όντας η παγκόσμια γλώσσα των αρχετύπων (αντίθετα με όσα λέγονται) είναι η πλέον «μεταφράσιμη» γλώσσα.

Αρχέτυπα: Αρχικοί (κυρίαρχοι και αιώνιοι) τύποι, των οποίων όλα τα όντα αποτελούν παραλλαγές· μορφοποιήσεις (εκ-τυπώσεις) των βασικών αρχών της Ύλης· ενσάρκωση των κυρίαρχων νόμων του Σύμπαντος· όψεις του ενός αρχετύπου, το οποίο λέγεται Φύση, Θεός, Πνεύμα, Ύλη, Ζωή, Ζεύς, Άπειρον, Χάος, Κενό, Τίποτε, Κόσμος.

Δε θα πω περισσότερα ως εισαγωγή, αφού το βιβλίο αυτό από μόνο του αποτελεί εισαγωγή. Εισαγωγή στο βιβλίο του Κόσμου. Και βέβαια:

Ένα βιβλίο μόνο έχει γραφτεί
κι έχει γραφτεί με πράγματα κι όχι με λόγια.

Ένα βιβλίο μόνο έχει γραφτεί
κι έχει γραφτεί από τον Κόσμο με τον Κόσμο για τον Κόσμο.

Ο Κόσμος είναι το βιβλίο του Κόσμου.

*

Τέλος δεν έχει ο Κόσμος ούτε αρχή·
μα ο ποιητής αποκαλύπτοντας τον Κόσμο
είναι σα να τον φκιάχνει απ' την αρχή.

*

Υπάρχει μόνο ένα βιβλίο να διαβαστεί
και τούτο είναι το βιβλίο του Κόσμου.

*

Γράφω θα πει διαβάζω το βιβλίο του Κόσμου.
Όλα μου τα γραφτά δεν είναι παρά μόνο υπογραμμίσεις στο βιβλίο του
Κόσμου·
όλα μου τα γραφτά δεν είναι παρά μόνο σημειώσεις, ζωγραφιές,
στα περιθώρια των σελίδων του.

Γράφω θα πει πως δείχνω στους ανθρώπους
πως προσπαθώ να μοιραστώ μαζί τους
την ομορφιά ή τη φρίκη που διαβάζω στο βιβλίο του Κόσμου.

Γιατί κανένας δεν αντέχει να διαβάσει μόνος το βιβλίο του Κόσμου.

Γιάννης Υφαντής

Θεσσαλονίκη, 18 Ιουνίου, 2001

ΠΑΙΣ ΕΙΜΙ
ΓΑΣ ΚΑΙ
ΟΥΡΑΝΟΥ
ΑΣΤΕΡΟΕΝ
ΤΟΣ

Σημείωση: Όταν οι εκδότες του πρώτου βιβλίου μου «Μανθρασπέντα» (1977), μου ζήτησαν φωτογραφία και βιογραφικό, εγώ τους έδωσα για βιογραφικό τη φράση «ΠΑΙΣ ΕΙΜΙ ΓΑΣ ΚΑΙ ΟΥΡΑΝΟΥ ΑΣΤΕΡΟΕΝΤΟΣ». Ορφικός στίχος που σημαίνει, «παιδί είμαι της γης και τ' ουρανού με τ' άστρα». Είναι φράση που πρέπει να πει ο μούμενος στους φύλακες που στέκονται μπρος από την πηγή της Μνημοσύνης, για να τον αφήσουν να πει, να ξεδιψάσει και να θυμηθεί την πλήρη ζωή, ήτοι να γίνει Ζεύς, ο πλήρως ζωντανός και κάτοχος όλης της γνώσης.

ΚΟΚΚΙΝΗ ΦΟΥΣΤΑ ΜΕ ΤΗΝ ΗΒΗ ΣΟΥ
Κ' Η ΜΥΡΟΥΔΙΑΣΟΥ ΔΠΟ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΥΓΡΟ
Σ' ΕΚΟΥΑ ΚΑΙ ΛΙΠΡΟΘΥΜΗ Σ' ΔΠΙΘΩΣΑ
ΜΑΣΕ ΦΩΤΟΓΡΑΦΗΣΩ ΕΤΣΙ ΟΠΩΣ ΣΕ ΕΙΔΑ

ΜΕ ΤΗΝ ΕΝ-ΟΡΑΣΗ
ΚΙ ΟΧΙ ΜΟΜΑΧΑ ΜΕ ΤΗΝ ΟΡΑΣΗ ΟΠΩΣ Σ' Ε-
ΒΛΕΠΑ ΩΣ ΤΟΤΕ.
Κ' ΗΣΟΥΜ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΣΕΜΤΟΜΙ ΤΗΣ ΔΠΙ-
ΑΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΜΑΤΟΥ*
ΣΤΕ ΜΕΣΗ Ο ΚΕΜΤΗΜΕΝΟΣ ΜΑΥΡΟΣ
ΣΟΥ ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΙ ΔΠΟ ΤΟ ΚΕΜΤΡΟ ΤΟΥ
ΦΥΤΡΩΜΕ Η ΜΑΥΡΗ ΗΒΗ ΚΑΙ Ο ΠΡΑΣΙΝΟΣ
ΦΑΛΛΟΣ.

*Σημείωση: Υπάρχει για μας κάτι,
όχι από τότε που υπάρχει, αλλά
από τη στιγμή που θα το
συνειδητοποιήσουμε.*

*Κάθε πράγμα μπορεί να υπάρξει
μέσα μας, έτσι όπως πράγματι
είναι, μόνο αν το δούμε με την εν-
όραση, δηλαδή την εσωτερική
όραση. Κάθε πράγμα μπορεί να
υπάρξει μέσα μας όπως πράγματι
είναι, μόνο αν μπορέσουμε να τ'
ονομάσουμε. Και το αληθινό
όνομα ενός πράγματος δεν είναι
μονολεκτικό, αλλά είναι πολλές
λέξεις, ένα αίνιγμα, ένα ποίημα,
μια ολόκληρη μαγική ιστορία.*

*Και βέβαια σαν κοιτάζουμε μια
παπαρούνα, θα δούμε σ' αυτήν
απλώς και μόνο ένα κόκκινο
λουλούδι και τίποτε περισσότερο.
Αν πούμε σε κάποιον τη λέξη
«παπαρούνα», αυτός θα φέρει στο
νου του το κόκκινο λουλούδι που
ονομάζεται παπαρούνα και τίποτε
περισσότερο.*

*Αν δώσουμε σε κάποιον την ίδια
την παπαρούνα, αυτός θα
κρατήσει στα χέρια του το
κόκκινο λουλούδι που ονομάζεται
παπαρούνα και τίποτε
περισσότερο*

*Αν όμως δείξουμε σε κάποιον την
παπαρούνα, και συνάμα δώσουμε
σ' αυτόν το παρακείμενο ποίημα,
που αποτελεί το μαγικό, το
αρχετυπικό, το αληθινό όνομά
της, τότε η παπαρούνα
φανερόνεται ολόκληρη, έτσι όπως
πράγματι είναι, κι αποτελεί ξανά
μιαν ιερή σελίδα στο βιβλίο του
Κόσμου.*

Ο ΑΡΧΑΙΟΣ
ΒΑΣΙΛΗΣ ΥΓΝΟΣ
ΠΑΙΡΝΕΙ ΧΡΗΣΜΟ
ΑΠΟ ΤΟ
ΣΚΑΡΑΒΑΛΟ

Ο ΒΑΣΙΛΗΣ
ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ
ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ
ΠΑΝΩ ΣΤΟ
ΚΑΡΑΒΙ ΤΟΥ
ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ
ΣΥΝΑΜΑ ΚΡΙΟΣ
Ή ΔΡΑΚΟΝΤΑΣ

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ (Θεσσαλονίκη, 1977).

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ
ΟΣΤΡΑΚΑ ΝΗΣΙΑ
ΚΑΤΟΙΚΙΕΣ
ΜΥΘΙΚΩΝ ΟΝΤΩΝ

ΘΥΣΙΑΣ; ΤΗ ΘΕΣΗ
ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ ΤΗΝ
ΕΧΕΙ ΠΑΡΕΙ ΕΝΑ
ΖΩΟ. ΤΟ ΑΙΜΑ ΠΑ
ΠΑΡΟΥΝΑ, Ο ΒΑΣΙ
ΛΗΑΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ,
ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗ ΛΕΥΚΗ
ΣΕΛΗΝΗ ΕΝΟΣ ΥΡΝΩ
ΤΙΚΟΥ. ΔΕΝ ΕΙΜΑ
ΣΤΕ ΣΤΗΝ ΤΑΥΡΙΔΑ
ΑΛΛΑ ΚΑΠΟΥ ΣΤΗΝ
ΑΡΧΑΙΑ ΜΕΣΟΓΕΙΟ.

Σημείωση: Από τυπογραφικό λάθος λείπει η πρώτη σειρά στο παραπάνω χειρόγραφο: ΣΚΗΝΙΚΟ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ / ΘΥΣΙΑΣ;

ΑΝΔΡΑ ΜΟΙ ΕΝΝΕΠΕ ΜΟΥΣΑ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΝ ΟΣ ΜΑΛΑ ΠΟΛΛΑ
ΠΛΑΓΧΘΗ ΕΠΙ ΤΡΟΙΗΣ ΙΕΡΟΝ ΠΤΟΛΙΜΕΘΡΟΝ ΕΓΕΡΣΕ
ΠΟΛΛΩΝ Δ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΙΔΕΝ ΑΣΤΕΑ ΚΑΙ ΝΟΟΝ ΕΓΝΩ
ΠΟΛΛΑ Δ Ο Γ ΕΝ ΠΟΝΤΩΙ ΠΑΘΕΝ ΑΛΓΕΑ ΟΝ ΚΑΤΑ ΘΥΜΟΝ
ΑΡΝΥΜΕΝΟΣ ΗΝ ΤΕ ΨΥΧΗΝ ΚΑΙ ΝΟΣΤΟΝ ΕΤΑΙΡΩΝ
ΔΛΛ ΟΥΔ ΩΣ ΕΤΑΡΟΥΣ ΕΡΡΥΣΑΤΟ ΙΕΜΕΝΟΣ ΠΕΡ
ΑΥΤΩΝ ΓΑΡ ΣΦΕΤΕΡΗΣΙΝ ΑΤΑΣΘΑΛΗΣΙΝ ΟΛΟΝΤΟ
ΝΗΠΙΟΙ ΟΙ ΚΑΤΑ ΒΟΥΣ ΥΠΕΡΙΟΝΟΣ ΗΕΛΙΟΙΟ
ΗΣΘΙΟΝ ΑΥΤΑΡ Ο ΤΟΙΣΙΝ ΑΦΕΙΛΕΤΟ ΝΟΣΤΙΜΟΝ ΗΜΑΡ

Η ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ, (Γερυσός, 1981).

ΞΤΟ ΕΙΚΟΝΟΞΤΑΞΙ ΞΟΥ Ω ΘΑΛΑΞΞΑ
ΒΟΤΞΔΛΑ ΚΡΟΚΑΛΙΖΟΥΝ ΔΡΟΞΕΡΑ ΜΕΞΑ ΞΤΟ ΦΩΞ.
ΕΚΕΙ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΞ ΞΟΥ Η ΠΕΤΡΙΝΗ ΚΛΩΞΤΗ
ΜΑΤΙΑ ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΡΧΕΤΥΠΟ ΤΟΥ ΘΗΤΑ, ΕΚΕΙ
ΤΟ ΑΓΙΟ ΤΟΠΙΟ ΞΤΕΦΑΝΩΜΕΝΟ Μ' ΑΞΤΡΑΠΗ.
ΕΚΕΙ Ο ΚΑΜΩΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΡΙΖΕΞ ΚΑΙ ΞΧΟΙΝΙΔΑ ΠΟΡ
ΤΟΚΑΛΙΔ, ΑΞΓΡΑ ΚΑΙ ΚΙΤΡΙΝΑ ΠΑΝΩ ΞΤΟ ΜΑΥΡΟ
ΞΑΝ ΑΞΤΡΙΚΟΞ ΒΟΞΚΟΞ ΜΕ ΤΟ ΞΟΥΡΑΥΛΙ ΤΟΥ,
ΞΑΝ ΑΓΙΟΞ ΜΕ ΚΑΠΑ ΑΠΟ ΦΩΞ.
ΕΚΕΙ Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ ΜΗ ΞΕΡΟΝΤΑΞ
ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΔΛΕΤΡΙ Ή ΕΙΝΑΙ ΠΕΤΕΙΝΟΞ.
ΞΤΟ ΕΙΚΟΝΟΞΤΑΞΙ ΞΟΥ Ω ΘΑΛΑΞΞΑ
ΒΟΤΞΔΛΑ ΚΡΟΚΑΛΙΖΟΥΝ ΔΡΟΞΕΡΑ ΜΕΞΑ ΞΤΟ ΦΩΞ.

ΣΤΟ ΕΙΚΟΝΟΣΤΑΣΙ ΣΟΥ Ω ΘΑΛΑΣΣΑ (Ναγός Χίου, 1981)

ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΘΗΡΑΣ;
ΓΑΙΟΓΡΑΦΙΑ Ή ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ;
Η ΑΡΙΔΑΜΗ ΚΑΙ Η ΔΗΜΗΤΡΑ
„ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ Τ’ΑΓΓΕΙΑ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ„

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ, (Λέσβος 1992)

Ὅμως αὐτὰ τὰ
κρίνα ἔδω ἑ-
πὶν ἄμμο πό-
τε τὰ ἴσπειραι;
καὶ ποιά τὰ ἴω-
α παύ' ἔβερναν
τοῦ φεγγαρι-
σοῦ τὸ ἄλεται;
Πάνθηρες; Βό-
δια; Δυὸ μ-
γάντιες πετα-
λοῦσες; Εἶ-
χα ἄκόμα
τότε τις φτε-
ρῶνες μου;
Εἶχα ἄκόμα
τότε στὰ πα-
χνὶ τὰ ἴη
ΛΙΟ;

ΚΡΙΝΑ ΤΗΣ ΑΜΜΟΥΔΙΑΣ, (Κασσάνδρα, 1990).

Μάνα, παι-
δι και ψά-
ρι, τῶν κυ-
μάτων τὰ
γλυπτά, μέ-
στο νηὸς τῆς
θάλασσης.
Τὰ βότσαλα
εἶναι στεγ-
νά, εἶναι
φτωχὰ, εἶ-
ναι ἀσήμα-
ντα. Μὰ νῆ:
Τ' ἄγγιξαν
τ' ἀνδισμέ-
να σίχτυλα
τῆς θάλασ-
σης καὶ
ΛΑΜΠΡΩΝ.

ΤΑΓΜΑΔΕ
ΩΝ; ΛΕΡΕΛΕ
ΤΗΣ ΑΝΑΤΟ
ΛΗΣ ΨΗ ΜΑ
ΓΟΛ; ΜΑΛΛΟΥ
ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΟΛΑ
ΟΕ ΤΟΥ ΗΛΙ-
ΟΥ ΠΟΥ ΜΑ
ΖΕΥΤΗΚΕ Ν'Α
ΚΟΥΞΕΙ ΤΟ ΚΗ
ΡΥΓΜΑΤΟΥ
ΦΩΤΟΞ-ΜΕ
ΤΗΝ ΕΥΚΑΙ
ΡΙΑ ΕΓΩ ΚΙ Ο
ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ
ΣΤΑΘΗΚΑ
ΜΕ ΓΡΩ-
ΤΗ ΦΟΡΑ
ΝΑ ΜΙΑ
ΦΩΤΟ
ΓΡΑΦΙΑ

Ο ΛΑΟΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ, (Κασσάνδρα, 1992).

Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΚΟΥΒΕΡΤΑ ΠΟΥΧΕΙ ΠΑΝΩ ΤΗΣ
ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ
ΚΑΙ Η ΘΑΛΑΣΣΑ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΓΙΟΣ ΗΛΙΟΣ

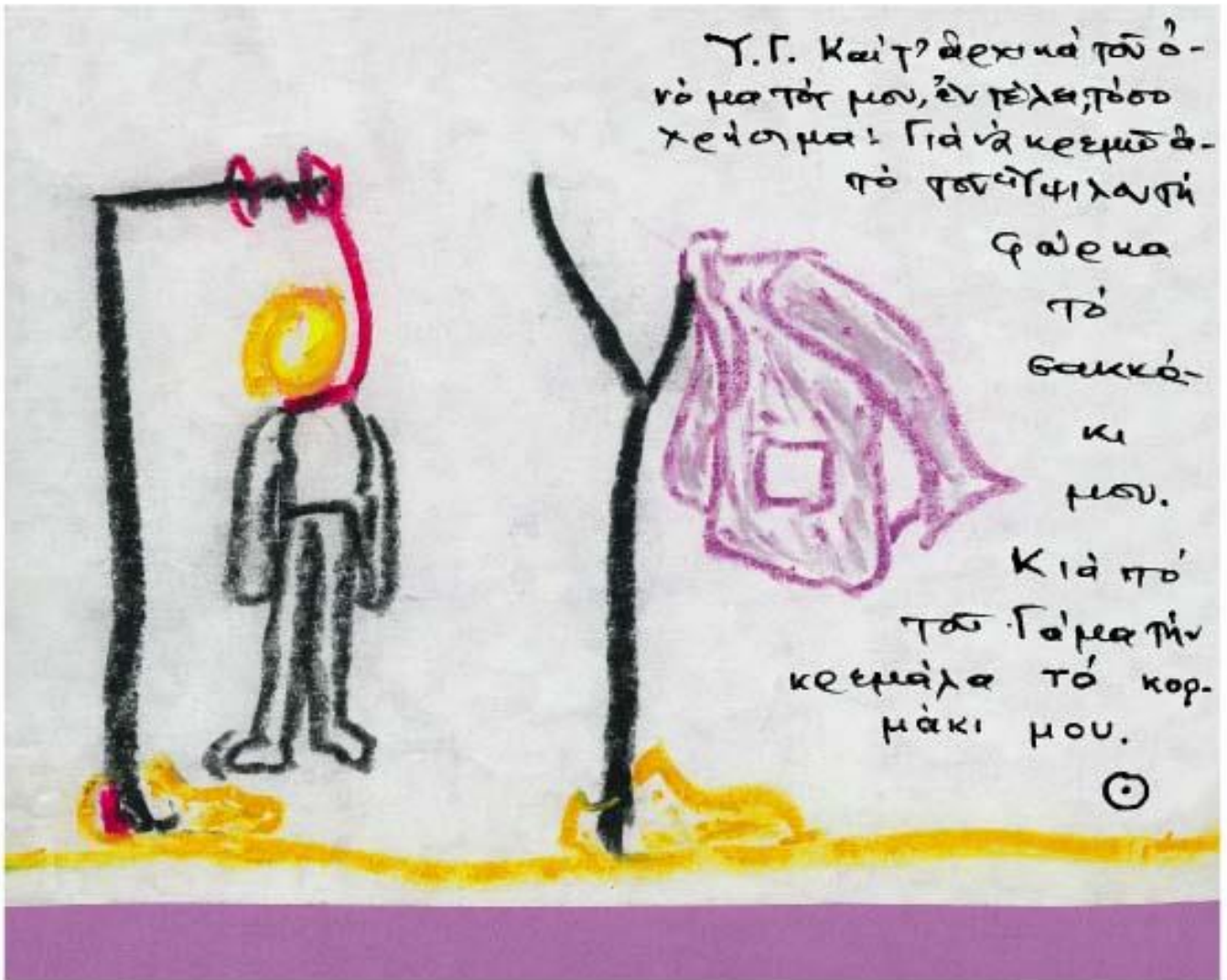

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΘΑΛΑΣΣΑ ΚΙ Ο ΗΛΙΟΣ, (Ραΐνα Αγγινίου, 1990).

E
K
^
E
L
Y
H

Υ.Γ. (ΥστερόΓραφο), Θεσσαλονίκη 1975.

ΠΑΙΔΙ ΠΟΥ ΣΤΟ ΕΝΑ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΚΡΑΤ
 ΔΕΙΦΤΕΡΩΤΗΤΙΣ ΦΑΞΕΙ ΤΟΝ ΦΕΓΓΑ
 ΡΙΟΥ ΚΑΙ ΜΕΤΟ ΑΛΛΟ ΤΟΝ ΠΙΑΝΕΙ ΤΗ
 ΝΟΥΡΑ ΤΟΥ ΑΛΟΓΟΥ ΠΟΥ ΚΑΒΑ
 ΛΑΡΗ ΤΟΥ ΕΙΝΔΙΟΜΠΑΛΗ ΤΟΥ Ρ
 Ο ΗΛΙΑΚΟΣ ΘΕΟΣ ΤΗΣ ΕΔΔΑΣΤ
 ΗΝΤΣΕΤΗ ΤΟΥ ΠΑΝΤΕΛΟΝΙΟΥ ΤΟΥ

ΤΟ ΠΑΙ
 ΔΙ ΔΕ
 ΧΕΙ Μ
 ΚΥΚ
 ΑΜ
 ΙΝΑ ΚΑΙ
 ΣΤΟ
 ΣΤΟ Μ
 Α ΤΟΥ

Η ΖΥ
 ΟΙ Δ
 ΔΑ
 ΓΕ
 Ο ΤΗ
 ΜΥ
 ΣΤΗ ΡΙ
 ΔΗ Κ
 ΔΙ
 ΠΑ
 Ν ΤΟ
 Δ

ΥΝΑΜΗ ΛΕΞΗ" ΜΑΝΘΡΑΣ ΠΕΝΤΑ" ΟΙ
 ΧΩΡΙΚΟΙ ΣΥΝΑΝΤΟΥΝΕΤΟ ΟΔΡΟ ΜΟ
 ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟ ΧΑΙΡΕΤΟΥΝ ΜΑ ΕΚ
 ΕΙΝΟ ΔΕ ΜΙΛΑ ΚΑΘΩΣ ΚΙ ΕΚ
 ΕΙΝΟΙ ΔΕ ΒΛΕΠΟΥΝ ΜΗΤΕ
 ΤΟΝ ΚΑΒΑΛΑΡΗ ΜΗΤΕ Τ' Α

ΛΟ
 ΓΟ. *Γεωργίου*

ΤΟ ΠΑΙΔΙ, (Θεσσαλονίκη, 1975).

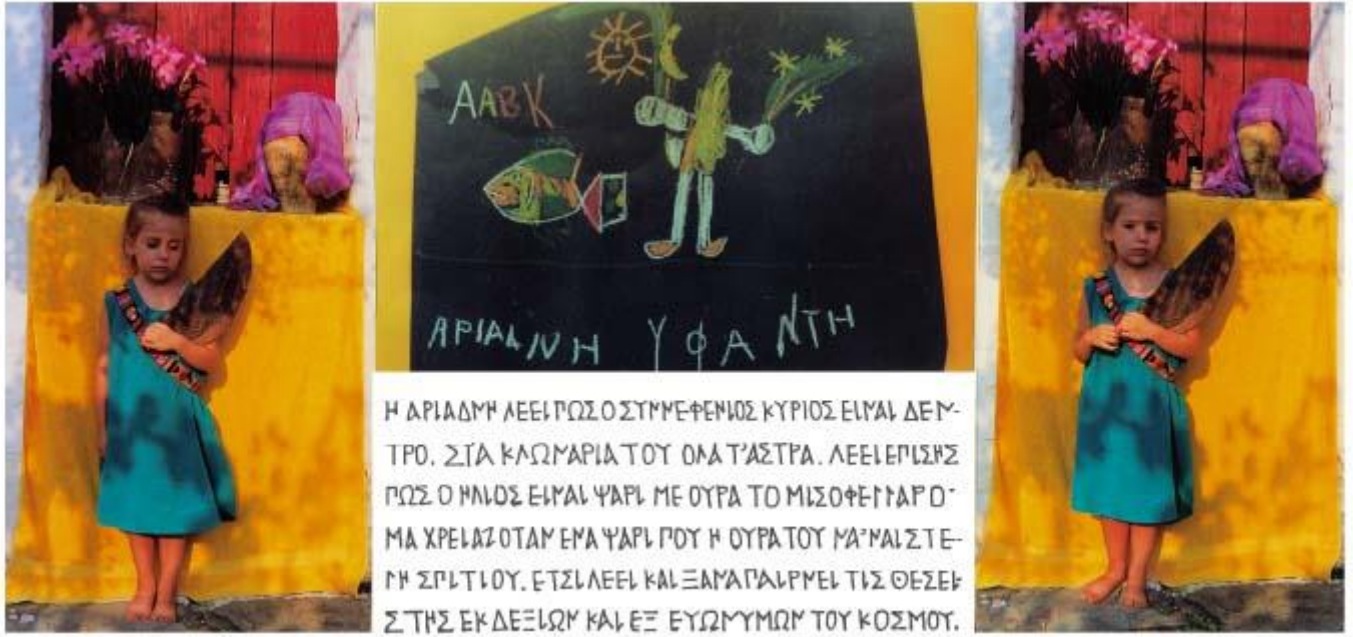

ΠΑΙΔΟΣ Η ΒΑΣΙΛΗΗ

ΠΑΙΔΟΣ Η ΒΑΣΙΛΗΗ, (Ραΐνα, 1987)

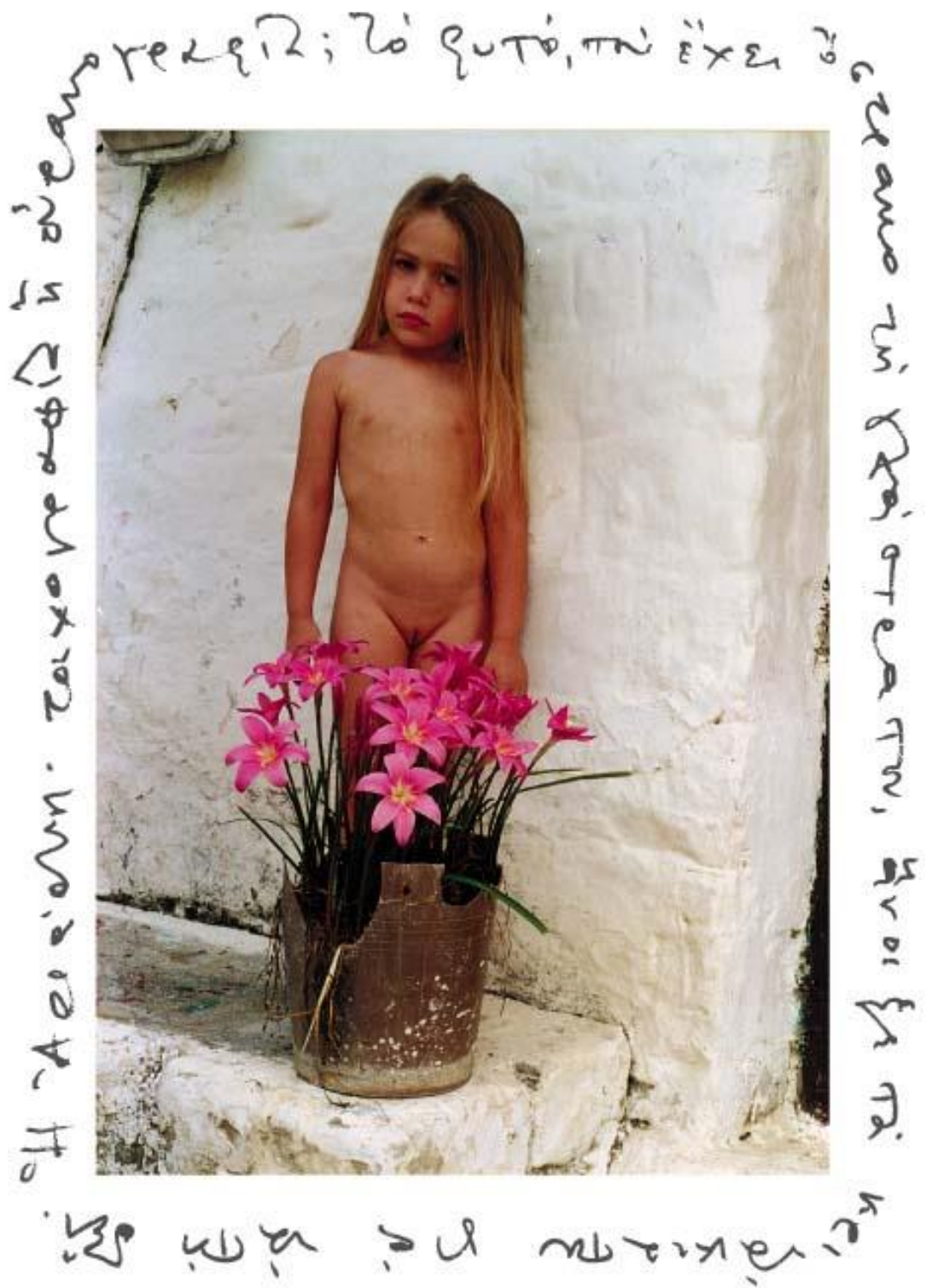
Σημείωση: «Παιδός η βασιλήη». Από τη φράση του Ηράκλειτου: «Αιών εστί παίζων, πεσσεύων, παιδός η βασιλήη», που θα πει «ο χρόνος είναι ένα παιδί που παίζει πεσσούς (ή μετατοπίζει τα πιόνια)· η εξουσία είναι του παιδιού». Όμως αυτό δεν είναι μακριά από τα λόγια του ευαγγελίου: «στα παιδιά ανήκει η βασιλεία των ουρανών». Τα παιδιά δεν δουλεύουν, αλλά παίζουν, όπως οι θεοί, έξω από το χρόνο, μοιάζοντας με τον χρόνο που είναι ο κύριος της αιωνιότητας.

Η ΑΡΙΑΔΗ ΛΕΙΠΩΣ Ο ΣΥΜΦΕΡΕΙΩΣ ΚΥΡΙΟΣ ΕΙΜΑΙ ΔΕΜ-
ΤΡΟ. ΣΤΑ ΚΑΩΜΑΡΙΑ ΤΟΥ ΟΜΑ Τ'ΑΣΤΡΑ. ΛΕΙΠΩΣ
ΡΩΣ Ο ΗΛΙΟΣ ΕΙΜΑΙ ΨΑΡΙ ΜΕ ΟΥΡΑ ΤΟ ΜΙΣΟΦΕΙΤΑΡΟ
ΜΑ ΧΡΕΙΔΖΟΤΑΙ ΕΜΑ ΨΑΡΙ ΡΟΥ Η ΟΥΡΑ ΤΟΥ ΜΑ'ΡΑΙΣ ΤΕ-
ΡΗ ΣΡΕΤΙΟΥ. ΕΤΣΙ ΛΕΕΙ ΚΑΙ ΞΑΡΑ ΠΑΙΡΜΕΙ ΤΙΣ ΘΕΣΕΙ
ΣΤΗΣ ΕΚ ΔΕΞΙΩΝ ΚΑΙ ΕΞ ΕΥΩΜΥΜΩΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

Ο ΗΛΙΟΣ - ΨΑΡΙ ΜΕ ΟΥΡΑ ΤΟ ΜΙΣΟΦΕΙΤΑΡΟ, (Θεσσαλονίκη-Ραΐνα, 1990).

Η ΑΡΙΑΔΝΗ, (Ραΐνα Αργυρίου, 1990)

ΟΤΑΝ Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΗΤΑΝ ΑΚΟΜΑ ΤΟ Α-
ΣΗΜΕΛΟ ΚΑΜΙΣΤΡΟ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΛΑΜΗ-
ΤΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΝΚΑ ΚΟΥΒΑΡΙΑ ΤΩΝ Η-
ΛΙΩΝ ΤΟΥ, Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΑΡΙΑΔΝΗ
ΣΕ ΚΟΙΤΑΖΕ, ΚΑΘΙΣΜΕΝΗ ΜΠΡΟΣ ΣΤΑ
ΕΦΤΑ ΣΚΑΛΟΠΑΤΙΑ, ΚΡΑΤΩΝΤΑΣ ΤΟ ΕΜ-
ΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΠΕΡΑΚΟΚΕ ΦΑΛΟΥ ΩΡΟΥ.

Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΑΡΙΑΔΝΗ, (Ραΐνα Αγρινίου, 1992)

ΤΟΤΕΜ ΚΑΙ ΜΑΣΚΑ ΚΑΙ
"ΜΟΝΤΕΛΟ" ΤΩΝ ΦΑΡΑΩ.
ΟΤΑΝ ΤΟ ΠΡΩΤΑΝΤΙΚΡΥ-
ΞΑ ΞΗΜΕΙΩΞΑ: ΚΟΙΤΑ
ΖΩ ΕΝΑ ΕΝΤΟΜΟ ΕΔΩ
ΚΑΙ ΞΕΦΤΟΜΑΙ, ΠΩΣ ΚΑ
ΘΕ ΟΝ, ΑΛΛΟ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ
ΠΑΡΑ ΜΟΝΟ ΕΝΑ ΚΕ-
ΝΟΥΜΕΝΟ, ΕΙΤΕ ΑΚΕ-
ΝΗΤΟ, ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΟ,
ΜΕΞΑ ΞΤΟΝ ΑΧΤΙ-
ΞΤΟΝ ΑΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΖΩΨΦΙΟ΄ΗΜΑΣ
ΚΑΔΦΡΙΚΑΝΙ
ΚΗ; ΣΙΓΟΥΡΑΕΙ
ΝΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΟ
ΣΗΜΟΣ΄ΑΥΤΟ
ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΠΨ
ΝΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ
ΚΑΙ ΠΟΥ ΣΤΕΛ
ΝΕΤΑΙΑ Π΄ΤΟΝ
ΚΟΣΜΟ ΜΕΤΟ
Ν ΚΟΣΜΟΓΙΑ
ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΖΩΨΦΙΟ΄Η ΜΑΣΚΑ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗ; (Θεσσαλονίκη 1981).

ΟΜΩΣ ΚΑΙ ΣΤΟΥΣ ΑΡΧΕΓΟΝΟΥΣ
ΕΚΕΙΝΟΥΣ ΑΛΟΓΙΣΤΟΥΣ

ΥΛΙΜΟΥΣ ΕΞ ΑΡ-
ΑΚΟΦΑΓΩΜΕ-
ΝΟΥΣ ΣΑΜΠΩ-
Ξ ΜΑΣ ΚΕΣΛΙ-
ΟΝΤΑΡΙΩΝ

”Η
ΤΙ-
ΓΡ
ΕΩ
Ν-Τ
ΟΥ

ΞΕΡΩΓΙΑΤΙ
ΕΙΜΑΛΕΝΑΣ
ΑΠ’ ΑΥΤΟΥΣ-
ΟΥΠΝΟΣ

ΗΤΑΝ ΑΝΤΑΝΑΚΛΑ-
ΞΗ ΤΟΥ ΞΥΠΝΟΥ.

ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΟΙ

ΤΟΥ

ΑΛΕΦ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

ΑΡΧΑΪΚΟ, (Θεσσαλονίκη, 1984).

ΜΑΣΚΑ Ή ΠΡΟΣΩΠΟ

ΜΙΑ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΠΟΥ ΉΦΤΑΣΕ ΤΗ ΜΥΧΤΑ ΤΡΑΒΗ-
ΜΕΝΗ ΑΡΘ ΤΟ ΦΩΣ ·
ΚΙ ΕΜΕΙΝ' ΕΚΕΙ ΣΤΟΝ ΤΟΙΧΟ ΣΑΝ ΟΙΚΟΣΗΜΟ,
ΠΛΑΚΙ ΣΤΗ Μ ΠΟΡΤΑ.
ΟΜΩΣ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΑΥΤΟΣ ΠΟΥ ΠΑΡΙΣΤΑΜΕΙ
ΤΟ ΟΙΚΟΣΗΜΟ ΠΟΙΟΣ ΕΙΜΑΙ;
ΦΙΔΙΑ Ή ΚΕΡΑΤΑ ΤΑ ΦΡΥΔΙΑ ΤΟΥ
Κ' ΟΙ ΔΥΟ ΛΕΥΚΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΣΤΑ ΔΥΟ ΑΚ-
ΡΑ ΤΗΣ ΜΕΦΕΛΗΣ ΝΑ ΚΡΑΤΟΥΝ ΤΟΥΣ
ΔΙΣΚΟΥΣ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ.
ΠΡΙΝ ΚΗΡΑΣ ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ; ΜΑΣΚΑ ΠΟΙΧ
ΟΜΤΟΣ;
ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΣ ΠΟΙΟΥ ΑΣΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΟΙΟΥ ΤΑ-
ΓΜΑΤΟΣ;

ΗΛΙΟΣ ΜΕ ΔΥΟ ΦΕΓΓΑΡΙΑ Ε-
ΜΟΛΑΖΕ Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΣ
ΤΣΕ ΓΙΑΓΚ ΚΙ ΟΙ ΔΥΟ ΓΥΝΑΙ-
ΚΕΣ ΤΟΥΜΑ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΗΤΑΝ
ΑΛΛΟΣ ΣΤΟ ΖΩΔΙΟ ΤΟΥ ΧΟΙΡΟΥ
ΚΙ ΑΛΛΟΣ
ΣΤΟ ΖΩΔΙΟ ΤΟΥ ΠΕΤΕΙΝΟΥ.
ΤΣΕ ΓΙΑΓΚ ΗΡΘΕ ΣΤΟ ΝΟΥ ΜΟΥ
ΚΑΘΩΣ ΜΙΚΡΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΗΛΙΑΚΗΣ
ΤΟΥ ΑΣΠΙΔΑΣ ΒΡΗΚΑΣΕ ΖΩΥ
ΦΛΟ ΤΟΥ ΚΑΓΝΟΥ·
[ΖΩΥΦΛΟ ΑΠ' ΑΥΤΑ ΤΑ ΑΣΗΜΑΝΤΑ,
ΠΟΥ ΠΡΟΣΠΟΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΑΣΗ-
ΜΑΝΤΑ, ΕΠΙΤΗΔΕΣ,
ΓΙΑ ΝΑ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΦΕΡΟΥΝ
ΠΑΝΩ ΤΟΥΣ ΑΚΙΝΔΥΝΑ-ΧΑΡΙΝ
ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ-
ΣΗΜΑΤΑ, ΣΥΜΒΟΛΑ ΚΑΙ ΧΑΡΤΕΣ
ΜΥΣΤΙΚΟΥΣ]

ΤΣΕ ΓΙΑΓΚ, (Ραΐνα Αγρινίου, 1975)

ΑΡΧΕΤΥΠΟ ΘΥΣΙΑΣ ΗΛΙΑΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

Σημείωση: Σε ενυδρείο της πλατείας Ναυαρίνου, στη Θεσσαλονίκη, το 1979, είδα ένα ψάρι που είχε πάνω του μια ζωγραφιά, είτε μιαν άγνωστη γραφή, που όμως αμέσως ανάγνωσα. Ύστερ' από το πρώτο μου βιβλίο, «Μανθρασπέντα» που ήταν ζωροαστρικής, ηλιακής κατεύθυνσης και που τελείωνε με το ηλιόγραμμα, έβλεπα την κατεύθυνση που έπαιρνε το δεύτερο βιβλίο μου «Ο καθρέφτης του Πρωτέα». Εδώ στοιχείο ήταν το νερό, η θυσία του Ήλιου-Λόγου, η μετατροπή του σε άστρα-λόγια, σε έναστρη νύχτα. Το ψάρι του ενυδρείου, ο ΙΧΘΥΣ, ήταν χρώματος σκουροπράσινου μαύρου, είχε πάνω του γραμμένο με «χρυσό μελάνι», με το μελάνι του φωτός, το Αρχέτυπο της Θυσίας του Ηλιακού Λόγου. Στάθηκα τότε και κοιτάζοντας την εικόνα που κουβαλούσε πάνω του το ψάρι, έγραψα τα εξής:

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΟΓΟ ΤΟΝ ΕΠΩΜΕΝΟ ΤΟΝ ΑΝΕΠΩΤΟ

Μαύρο το ψάρι με θολό του πρασινόμαυρου·
μαύρο του σκοτεινού βυθού.

Άδειασ' ο Ήλιος και το φως του
έγιν' αυτή η μαγική γραφή.
Άδειασ' ο Ήλιος κι έμεινε μονάχα το χρυσό του δαχτυλίδι
τρέμοντας στον πυθμένα της ροής και η ροή
να παρασέρνει δροσερά τη λάμψη του.

Ποια όντα ηλιακά ποια μαύρα πνεύματα
μου στέλνουν τούτη τη γραφή, αυτό το μήνυμα
απ' το βυθό του χρόνου απ' το βυθό του ωκεανού;
Ηλιακή Φυλή. Ηλιακή Γραφή.
Φυλή που έγραφε με φως πάνω στα όντα
πάνω στο μαύρο πάπυρο του σκοταδιού, σ' αυτό το δέρμα,
στο σκοτεινό πλευρό ενός ψαριού.

(Η νύχτα εδώ κ' η μέρα συνυπάρχουν).

Στο μαγικό μου πρώτο κόσμο η ομορφιά
αποτυπώνονταν σε όντα ζωντανά.
Τώρα τον κόσμο βλέποντας διαβάζω
αυτή την ποίηση από πράγματα.

Τα πράγματα σωπαίνουν· τι να πουν;
Αυτά τα ίδια είν' ο λόγος.

Αυτά σημείωσα τότε. Μα δεν μου έφτανε αυτό. Ζήτησα από τον άνθρωπο του καταστήματος να μου επιτρέψει να φωτογραφίσω το ψάρι. «Ποιό ψάρι;» μου είπε. «Εκείνο με τα παράξενα γράμματα; Όσκαρ το λένε, Όσκαρ των Κιχλίδων. Και βέβαια να το φωτογραφίσετε». Αφού φωτογράφισα το ψάρι, αντέγραψα από τη φωτογραφία το «αρχέτυπο» μ' όλες του τις λεπτομέρειες. Αφού αντέγραψα το «αρχέτυπο», μου ήρθε σαν συμπλήρωμα του πρώτου ποιήματος, το χειρόγραφο ποίημα που συνοδεύει το «αρχέτυπο» στο βιβλίο αυτό, και που βρίσκεται στον «Καθρέφτη του Πρωτέα» τυπωμένο έτσι:

Ω ΜΑΓΙΚΕ ΜΟΥ ΠΡΩΤΕ ΚΟΣΜΕ ΡΟΥ ΑΠΟΤΥΠΩΝΕΣ
ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ
ΣΕ ΖΩΝΤΑΝΑ ΕΓΑΝΩ ΠΡΑΓΜΑΤΑ.

ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΜΑΥΡΟ ΨΑΡΙ OSCAR [ΤΩΝ ΚΙΧΛΙΔΩΝ], ΞΑΦΝΟΥ
ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΟΥ ΠΑΠΥΡΟ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΑ ΚΙ ΑΜΕΣΩΣ
ΤΗ ΜΑΓΙΚΗ ΑΝΑΓΝΩΣΑ ΓΡΑΦΗ.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΜΑΓΙΚΑ

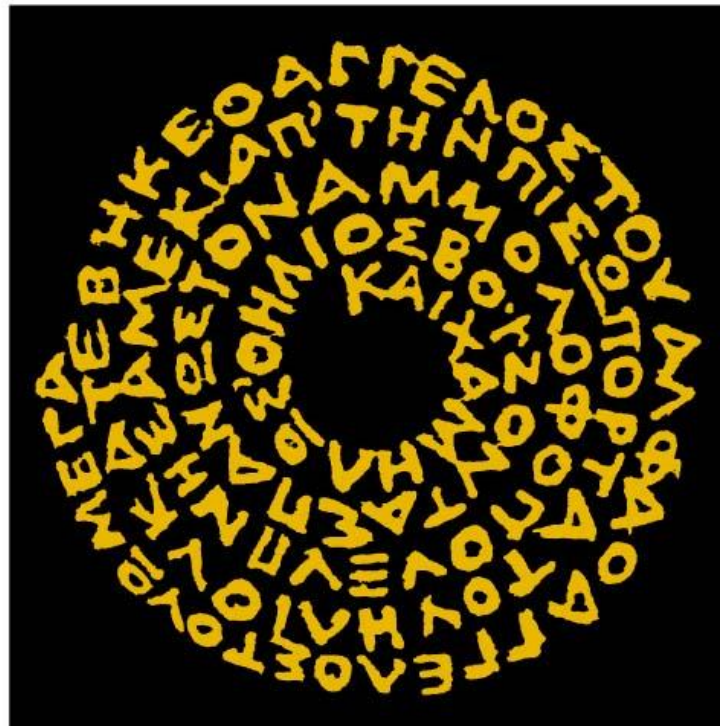
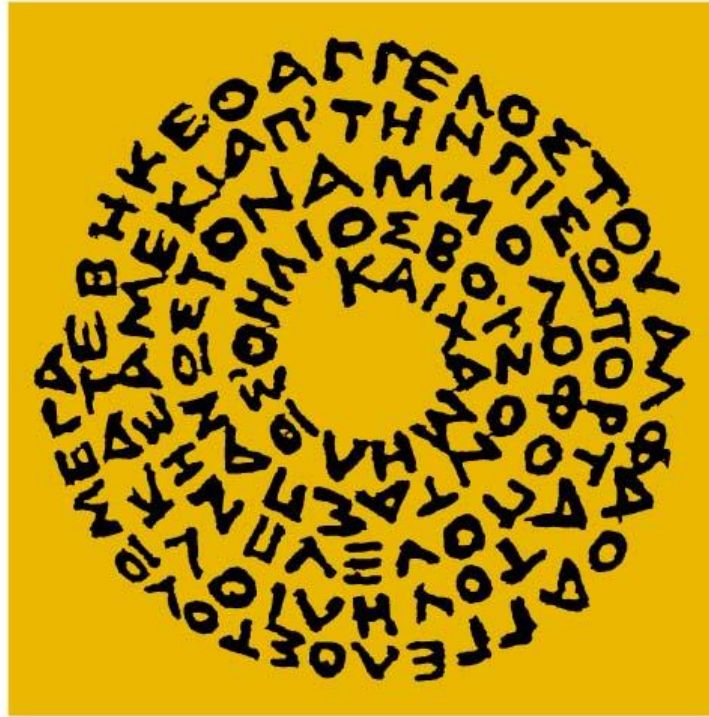
ΜΕ ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΜΕΛΑΝΙ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ ΚΙ ΕΚΕΙ ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ
ΑΠΟΜΕΙΝΑΜΕΝΟΣ Ο ΗΛΙΟΣ ΑΔΕΛΑΝΟΣ ΣΑ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ
ΡΟΥΧΕΙ ΠΑΝΩ ΤΟΥ ΚΡΑΤΗΣ ΕΙ

ΤΟ ΔΡΟΣΕΡΟ ΕΚΕΙΝΟ ΤΡΕΜΙΣΜΑ Η ΚΥΜΑΤΙΣΜΑ
ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ ΕΙΔΩΜΕΝΟΥ ΣΤΟΝ ΡΥΘΜΟΝΑ ΤΗΣ ΡΟΗΣ. ΜΑ ΜΑΙ
ΔΕΝ ΕΚΡΥΨΑ ΤΗ ΜΑΓΙΚΗ ΓΡΑΦΗ ΜΟΥ ΣΕ ΣΠΗΛΙΑ·

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΠΑΠΥΡΟ ΔΕΝ ΕΧΩΣΑ ΣΤΟ ΧΩΜΑ Η ΣΕ ΡΗΓΑΔΙ·
ΠΑΝΩ ΣΕ ΖΩΝΤΑΝΗ ΜΟΡΦΗ ΤΟΝ ΑΠΟΤΥΠΩΣΑ, Σ ΑΥΤΟ ΤΟ ΨΑΡΙ
ΡΟΥ ΑΠΟ ΓΕΝΝΗΣΗ ΣΕ ΓΕΝΝΗΣΗ ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ
ΘΑ ΜΟΥΦΕΡΝΕ ΞΑΝΑ ΣΕ ΩΡΑ ΚΡΙΣΙΜΗ ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ
ΤΟΥ ΜΑΚΡΙΝΟΥ ΜΟΥ ΞΕΧΑΣΜΕΝΟΥ ΕΑΥΤΟΥ.

ΤΟΥ ΜΑΚΡΙΝΟΥ ΜΟΥ ΞΕΧΑΣΜΕΝΟΥ ΕΑΥΤΟΥ...
Ω ΛΕΡΗ ΦΥΛΗ ΜΟΥ ΡΙΣΩ ΑΡ ΤΟ ΚΑΛΟ ΚΑΛΤΟ ΚΑΚΟ
ΡΙΣΩ ΑΡ ΤΗ ΜΕΡΑ ΚΑΙ ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΟΡΟΥ ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ.

ΤΟ ΟΧΗΜΑ ΗΛΙΟΣ (Ηλιόγραμμα), Θεσσαλονίκη 1973.

shared by her with other Asiatic deities. Her image was simply a white cone or pyramid. In like manner, a cone was the emblem of Astarte at Byblus, of the native goddess whom the Greeks called Artemis at Perga in Pamphylia, and of the sun-god Heliogabalus at Emesa in Syria. Conical stones, which apparently served as idols, have also been found at Golgi in Cyprus, and in the Phoenician temples of Malta; and cones of sandstone came to light at the shrine of the 'Mistress of Torquoise' among the barren hills and frowning precipices of Sinai.

In Cyprus it appears that before marriage all women were formerly obliged by custom to prostitute themselves to strangers at the sanctuary of the goddess. The custom went by the name of Aphroditē, Astarte, or Adonis. In many parts of the island, the practice was clearly a solemn religious duty. In the great Mother Goddess temple at Paphos, while her type remained in the temple at Babylon every woman was obliged to submit to the goddess. At Byblus, that is, of the goddess, the wages earned by the women in the precinct was crowded with women who prostituted themselves. Some of them had to wait there for years. At Heliopolis or Baalbec in Syria, famous for the imposing grandeur of its ruined temples, the custom of the country required that every maiden should prostitute herself to a stranger at the temple of Astarte, and matrons as well as maids testified their devotion to the goddess in the same manner. The emperor Constantine abolished the custom, destroyed the temple, and built a church in its stead. In Phoenician temples women prostituted themselves for hire in the service of religion, believing that by this conduct they propitiated the goddess and won her favour. 'It was a law of the Amorites, that she who was about to marry should sit in fornication seven days by the gate.' At Byblus the people shaved their heads in the annual mourning for Adonis. Women who refused to sacrifice their hair had to give themselves up to strangers on a certain day of the festival, and the money which they thus earned was devoted to the goddess. A Greek inscription found at Tralles in Lydia proves that the

Ο ΑΓΙΟΣ ΛΥΚΟΣ
 [ΦΥΛΛΟ ΠΟΥ ΒΡΗ
 ΚΑ ΣΤΟ ΠΗΛΙΟ]
 ΕΧΟΝΤΑΣ ΚΑΤΙΛΑΠΟ
 ΖΑΡΑΤΟΥΣΤΡΑ Η
 ΑΠΟ ΙΩΑΝΝΗΤΗΣ
 ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ. ΠΑ
 ΝΩ ΣΕ ΜΙΑ ΣΕΛΙ
 ΔΑ ΤΟΥ GOLDEN
 BOUGH ΜΕ ΤΟΝ ΤΙ
 ΤΛΟ ΤΗ ΚΙΛΛΙΝΓ
 ΟΥ ΤΗ ΤΡΕΕ ΣΠΙ
 ΡΙΤ, ΜΕ ΚΟΙΤΑΞΕ ΜΕ
 ΤΑ ΟΜΙΛΚΡΟΝ ΤΩΝ
 ΜΑ ΤΙΩΝ ΤΟΥ ΚΑΙ
 ΜΟΥ ΜΙΛΗΣΕ ΜΕ
 ΤΟ ΟΜΙ ΚΡΟΝ
 ΤΟΥ ΣΤΟΜΑ ΤΟΣ
 ΤΟΥ ΔΗΛΩΝΟΝ
 ΤΑΖ ΜΟΥ ΠΩΣ
 ΔΕΝ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ
 ΤΥΧΑΛ Α ΕΚΕΙ
 ΚΡΑΤΩΝΤΑΣ
 ΤΟ ΜΠΡΟΣΤΑ
 ΑΓΟ ΜΙΑ ΠΕΤΡΑ,
 ΕΙΔΑΝΑ ΓΙΝΕΤΑΙ
 Η ΜΑΣΚΑ ΤΗΣ
 ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ
 ΚΡΑ ΤΩΝΤΑΣ
 ΤΟ ΜΠΡΟΣΤΑ
 ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ,
 ΕΙΔΑΝΑ ΓΙΝΕΤΑΙ
 Η ΜΑΣΚΑ ΤΟΥ
 ΟΥΡΑΝΟΥ. ΕΔΩ
 ΔΕΝ ΞΕΡΩ ΑΝ ΕΙ
 ΝΑΙ ΠΝΕΥΜΑ
 ΠΟΥ ΒΡΥ ΧΑΤΑΙ
 Η ΕΝΑΣ ΛΕΩΝ.

ΜΙΑ ΚΟΣΜΙΚΗ ΓΩΝΙΑ.
ΤΟ ΠΕΤΡΙΝΟ ΒΟΥΝΟ,
ΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ, Η ΤΡΑ
ΠΟΥΛΑ ΕΝΑ ΑΣΤΡΙΚΟ
ΝΕΦΕΛΩΜΑ, ΤΟ ΗΛΙΑΚΟ
ΣΤΕΜΜΑ, ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ
ΤΟΣΟ ΚΟΝΤΑ, ΜΟΝΟ ΚΑΙ
ΜΟΝΟ ΠΙΑΤΙ ΑΥΤΟ ΤΟ
ΟΡΘΙΟ ΚΑΛΑ ΜΠΟΡΕΙ
ΝΑΙ ΕΝΑΣ ΑΡΧΑΤ, ΕΝΑΣ
ΗΛΙΑΚΟΣ ΙΕΡΕΑΣ Ή Ε
ΝΑΣ ΜΑΓΟΣ.

ΚΟΣΜΙΚΗ ΓΩΝΙΑ, 3-4 (Ραΐνα-Θεσσαλονίκη, 1980).

ΚΟΣΜΙΚΗ ΓΩΝΙΑ, 7-8

Ο ΗΛΙΑΚΟΣ ΛΕΡΕΑΣ ΚΟΙΜΑΤΑΙ Ή ΕΙΜΑΙ ΜΕ-
ΚΡΟΣ; ΕΝΑΣ ΑΡΧΑΙΟΣ ΗΛΙΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑ-
ΣΤΕΚΕΙ Ή ΝΙΜΕΤΑΙ ΦΩΤΟΣΤΕΦΑΝΟ ΤΟΥ.
ΣΤΑ ΠΟΔΙΑΤΟΥ ΚΟΝΤΑ ΤΟ ΜΩΣΤΟ ΖΩΔΙΟ
(ΑΠΟ ΦΛΟΥΔΙΤΣΑ ΣΥΚΙΔΑΣ), ΔΙΡΥΓΜΕΛ. ΤΑ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΚΕΙ· Ο ΚΟΣΜΟΣ.

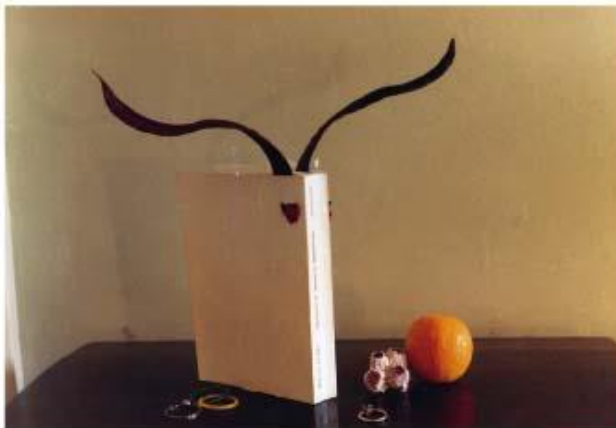
ΜΟΡΦΕΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΠΑΝΤΟΥ ΜΙΣΟΚΡΥΜΜΕΝΕΣ
ΓΙΑ ΝΑ ΣΟΥ ΔΩΣΟΥΝ ΤΗ ΧΑΡΑ ΝΑ ΤΙΣ ΦΑΝΕΡΩΣΕΙΣ
ΟΛΟΤΕΛΑ. ΠΡΑΣΙΝΑ ΦΡΥΔΙΑ ΑΠΟ ΒΡΥΟ ΠΑΝΩ ΣΤΟ
ΒΡΑΧΟ. ΒΑΖΕΙΣ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΑΠΟ ΣΠΟΡΟΥΣ ΠΑΛΙΟΥΡΑ,
ΤΗ ΜΥΤΗ ΑΠΟ ΚΟΜΜΑΤΙ ΣΑΓΙΑΣ ΚΑΛΑΜΙΑΣ, ΤΟ
ΣΤΟΜΑ ΑΠΟ ΦΥΛΛΟ ΚΟΥΜΑΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ
ΑΚΑΝΘΙΝΑ. ΚΑΙ Η ΜΟΡΦΗ ΠΟΥ ΜΟΙΛΑΖΕΙ ΜΕ ΥΙΟ ΑΝ
ΘΡΩΠΟΥ ΣΧΗΜΑΤΙΣΤΗΚΕ.

ΥΙΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥ, (Ράϊνα, 1977).

ΒΙΒΛΙΟ ΜΕ ΚΕΡΑΤΑ ΚΑΙ ΜΑΤΙΑ ΤΙ ΤΟ-
ΠΑΡΑΞΕΝΟ; ΚΟΝΤΑ ΤΟΥΣ ΕΝΑ
ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ Ή ΕΝΑΣ ΗΛΙΟΣ ΤΟ
ΠΕΤΡΙΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΚΑΙ ΚΟΣΜΗΜΑ
ΤΑ ΚΥΚΛΙΚΑ ΠΟΥ ΪΣΩΣ ΔΗΛΩΝΟΥΝ ΤΗΝ
ΑΙΩΝΙΑ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ. ΟΛΑ ΜΑΖΙ ΚΑΙ
ΤΟ ΚΑΘΕΝΑ ΧΩΡΙΣΤΑ ΛΕΓΟΝΤΑΣ
ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥΣ ΤΟ ΣΤΙΧΟ
ΤΟΥ ΡΕΜΠΩ 'ΔΕΝ ΥΓ'ΑΡΧΕΙ ΘΕΜΑ
ΒΡΙΣΚΟΜΑΙ ΕΔΩ ΒΡΙΣΚΟΜΑΙ ΠΑΝΤΑ ΕΔΩ.

ΒΙΒΛΙΟ ΜΕ ΚΕΡΑΤΑ, (Θεσσαλονίκη, 1981).

Τ' ΑΠΟΜΕΙΝΑΡΙΑ ΕΝΟΣ ΜΗΛΟΥ, ΚΕΡΑΣΦΟΡΑ ΖΩΑ,
ΑΓΑΘΑ Ή ΠΟΝΗΡΑ, ΜΕ ΜΑΤΙΑ ΣΠΟΡΟΥΣ.

Τ' ΑΠΟΜΕΙΝΑΡΙΑ ΕΝΟΣ ΜΗΛΟΥ, (Θεσσαλονίκη, 1978).

Ρίξτε σε σάββατα, σε τὰ σάββατα ἢ σὺν ἡγίοις
τῶν ἀγίων· ἡ παρακλήσις τῶν ἐκκλησιῶν ἡ τοῦ

τοῦ φωτός εἶναι ὁ βίβλος
ἐμμελον, ὅστις, ἀκ' ἔχει τὸ πν.

Ο ΑΓΙΟΣ, (Θεσσαλονίκη, 1979).

Ο ΔΡΑΚΟΣ-ΠΕΤΕΙΝΟΣ
ΚΑΙ ΤΟ ΗΛΙΟΓΡΑΜΜΑ

ΧΙΛΙΟΙ ΚΟΚΚΟΡΟΙ ΠΟΥ ΛΑΛΟΥΝ
ΓΙΑ ΝΑ ΞΥΠΝΗΣΟΥΝ ΤΟΝ ΗΛΙΟ.
ΑΝΑΜΕΣΑ ΤΟΥΣ ΚΑΙ Ο ΠΡΩΤΟΣ
ΠΕΤΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΑΝΤΙΚΡΥΣΑ
ΑΝΑΜΕΣΑ ΤΟΥΣ ΚΙ Ο ΧΡΥΣΟ
ΧΤΕΝΟΣ ΤΗΣ ELDER EDDA

ΜΟΥ ΕΙΠΕ ΠΡΙΝ ΛΙΓΟ
ΉΘΕΛΕ ΓΙΑΝΝΗ ΘΑ ΠΑΙΞΟΥ
ΜΕ ΤΟ ΔΡΑΚΟΝΤΑ ΚΑΙ
ΤΗ ΜΗΛΙΑ ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ
ΜΗΛΑ; ΓΙΑΝΝΗ ΘΑ ΠΑΙΞΟΥ
ΜΕ ΤΟ ΔΡΑΚΟΝΤΑ ΚΑΙ ΤΗ
ΜΗΛΙΑ; ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΑ
ΘΑ ΠΑΙΞΟΥ ΜΕ Ε Ε Ε Ε,,

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΑΣΣΟ, (Ραΐνα Αγγινίου, 1984).

Καί τὰ πουλιά σα' δέντρα
πὺ πετοῦν
Κ' οἱ δράκοντες σα' εἶψα
πὺ κινῶνται.

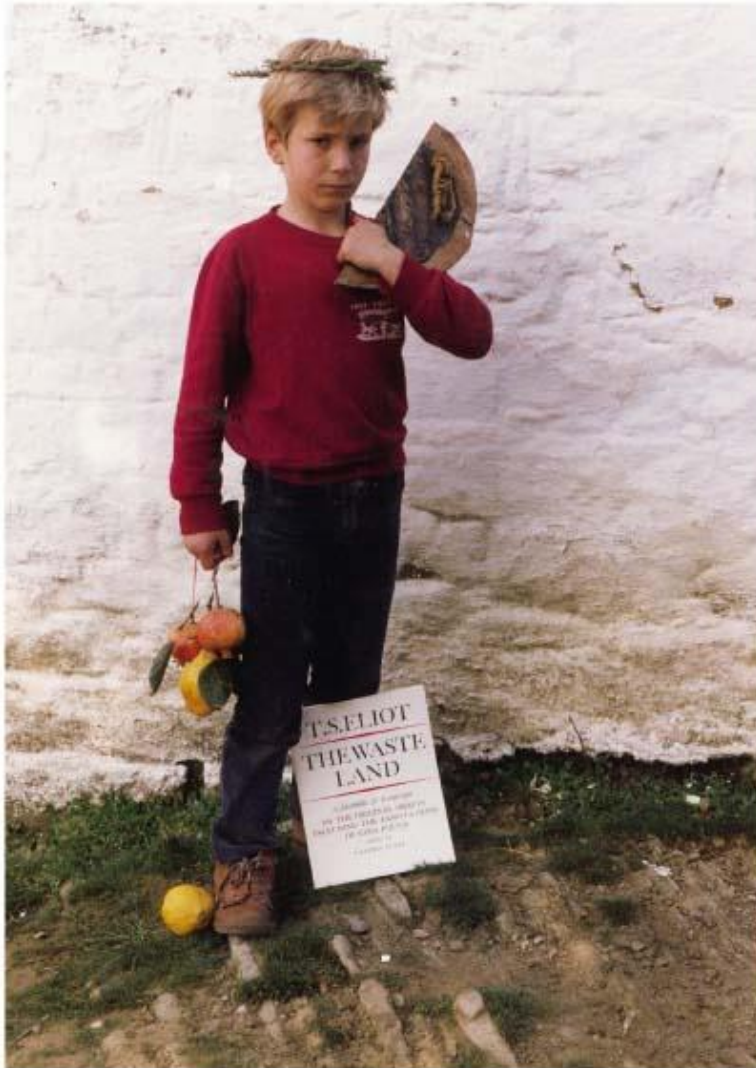

ΔΕΝΤΡΟ-ΠΟΥΛΙ ΚΑΙ ΡΙΖΑ-ΔΡΑΚΟΝΤΑΣ, (Ραίνα - 40 Εκκλησιές, 1991).

Σημείωση: Αθανάτου μνήμης σημεία αποκαλεί ο Ηράκλειτος τους αστερισμούς της Μικρής και της Μεγάλης Ἀρκτου, ανάμεσα στους οποίους εκτείνεται ο αστερισμός του Δράκοντα. Στη ζωγραφιά που έκανα για το εξώφυλλο του βιβλίου μου «Αθανάτου Μνήμης Σημεία», προσπάθησα να αποδώσω την αρχαιολογική όψη των αστερισμών κι όχι απλώς να τους αντιγράψω. Έτσι ο αστερισμός του Δράκοντα γίνεται εδώ ο ουροβόρος, ένα δαχτυλίδι, ή ένα χρυσό μαντρί, όπου είναι κλεισμένη η Μικρή Ἀρκτος. Όσο για τη Μεγάλη Ἀρκτο, αυτή βόσκει ελεύθερη στο λιβάδι των άστρων. Θέλω να προσθέσω, πως όταν κατασκεύαζα αυτή τη ζωγραφία, είδα στον ύπνο μου το παρακάτω όνειρο, που αποδίδεται εδώ με μορφή ποιήματος:

Οι δύο Ἀρκτοι που τραβούσαν για αλέτρι
 έναν πελώριο μαρκαδόρο ή στυλό.
 Κρατούσα εγώ τ' αλέτρι κι όργανα.
 Δεν ξέρω αν συνέβαινε στη γη ή στον ουρανό.
 Κρίνα φυτρώναν είδα απ' το όργανο αυτό.

Ο ΣΤΕΦΑΝΩΜΕΝΟΣ
ΜΙΚΡΟΣ ΘΕΟΣ. ΤΟ ΠΑ
ΛΑΙΟ ΜΙΣΟΦΕΓΓΑΡΟ
ΠΟΥ ΚΡΑΤΕΙ ΜΠΟΡΕΙ
ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΦΤΕΡΟ Ή
ΕΙΚΟΝΙΣΜΑ. ΤΟ ΒΙΒΛΙ
Ο ΠΟΥ ΑΚΟΥΜΠΑ ΣΤΟ
ΠΟΔΙ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ Η
ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ ΠΛΑΚΑ
ΤΗΣ ΕΡΗΜΗΣ ΧΩΡΑΣ.
Ο ΜΙΚΡΟΣ ΘΕΟΣ Ή ΑΓ
ΓΕΛΟΣ, ΦΕΡΝΕΙ ΣΤΗΝ
ΕΡΗΜΗ ΧΩΡΑ ΤΟΥΣ
ΚΑΡΠΟΥΣ ΤΗΣ ΑΦΡΟ
ΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΕΡ
ΣΕΦΟΝΗΣ.

Ο ΣΤΕΦΑΝΩΜΕΝΟΣ ΜΙΚΡΟΣ ΘΕΟΣ, (Ράϊνα, 1979).

ΚΙ ΕΓΙΝΕ ΕΝΑΣ ΤΑΡΑΝΔΟΣ
ΠΟΛΥΚΛΑΔΟΣ
ΕΝΑ ΕΛΑΦΙ ΑΡΣΕΝΙΚΟ ΤΩΝ
ΠΑΓΕΤΩΝΩΝ

Η ΠΑΤΑΤΑ ΠΟΥ ΕΒΓΑΛΕ ΦΥΤΡΑ, (Θεσσαλονίκη, 1976).

Ο ΑΝΑΞ ΟΥ ΤΟ ΜΑΝΤΕΙΟΝ
ΕΣΤΙ ΤΟ ΕΝ ΔΕΛΦΟΙΣ
ΟΥΤΕ ΛΕΓΕΙ ΟΥΤΕ ΚΡΥΠΤΕΙ

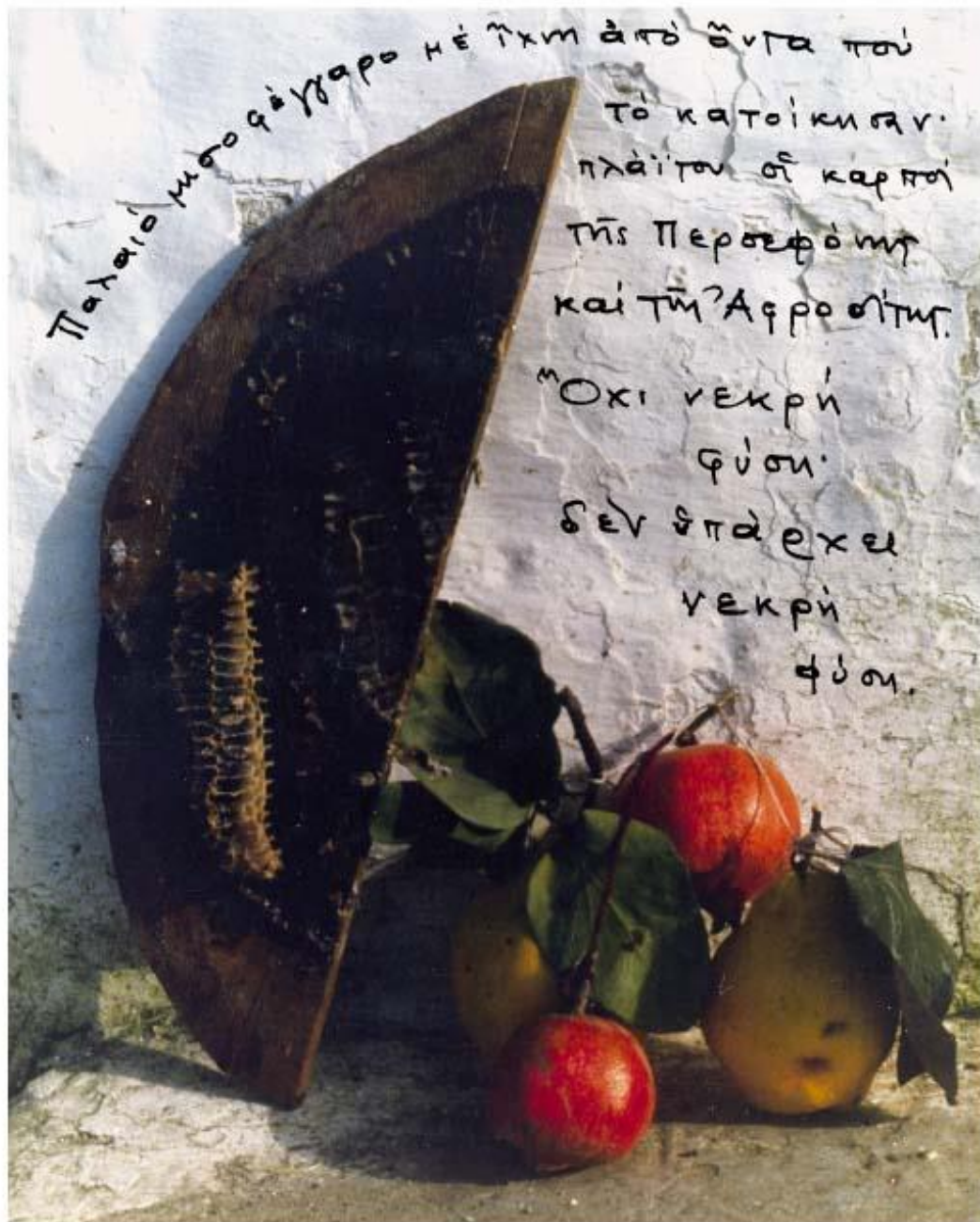
ΑΛΛΑ ΣΗΜΑΙΝΕΙ

Σημείωση: Θέλω εδώ να επισημάνω το εξής: Ότι η γλώσσα του Ηράκλειτου (6^{ος} αιώνας π.Χ), είναι σχεδόν η σημερινή ελληνική. Διαβάζουμε το παραπάνω χειρόγραφο μεταφρασμένο σε Ελληνικά του 20^{ου} αιώνα:

ο άναξ του οποίου το μαντείο είναι στους Δελφούς
ούτε λέγει ούτε κρύπτει αλλά σημαίνει.

Και συμπεραίνουμε ότι τα αρχαία Ελληνικά, και κυρίως η Ιωνική διάλεκτος, άλλο δεν είναι παρά σημερινά Ελληνικά, αποδοσμένα με συντομία, σοφία και ακρίβεια.

ΠΑΛΑΙΟ ΜΙΣΟΦΕΓΤΑΡΟ, (Ραΐνα, 1971)

ΠΟΙΟΞ ΤΩΡΑ ΠΙΛΑΘΥΜΑΤΑΙ ΤΗ ΝΤΟΥΛΙ ΠΑ;

Ξ ΤΗ ΓΡΑΦΟΜΗ ΧΑΔ Μ Η Μ Ο Υ Δ Κ Ο Υ Μ Π Ο Υ Μ
Τ Ρ Ε Ι Ξ Π Ι Ρ Κ Ο Υ Ϊ Μ Ο Ι Τ Ρ Ι Α Π Ν Ε Υ Μ Α Τ Α Τ Ρ Ε Ι Ξ
Α Ν Ι Ο Ι Τ Ο Υ Θ Ι Β Ε Τ Ή Τ Ρ Ε Ι Ξ Ο Ρ Ν Ε Ο Κ Ε Φ Α Λ Ο Ι
Θ Ε Ο Ι Τ Ω Μ Α Ι Ν Υ Π Τ Ι Ω Ν Μ ΄ Α Μ Φ Ι Α Τ Ο Φ Ω Ξ

ΦΥΛΛΑ ΤΟΥΛΙΠΑΣ, (Θεσσαλονίκη, 1980).

ανεμος, πρεσβυ και τα πρεσε.

Ακόμη και στα κλώνια της εσφαι, πακλ

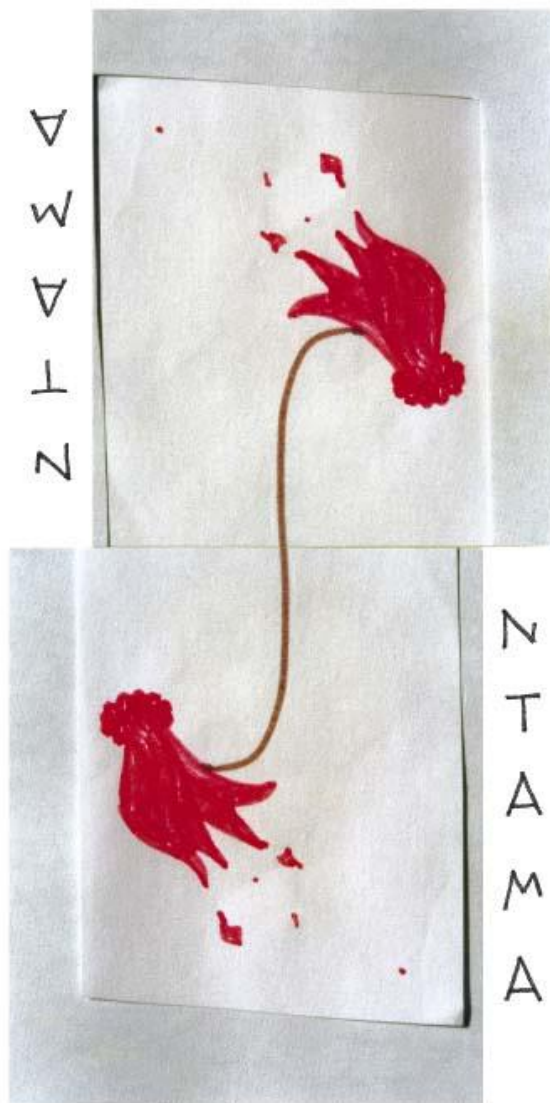
την
την
εσφαι
την
την
την
την

εσφαι. Νιγομεν εν κρι, 5 09

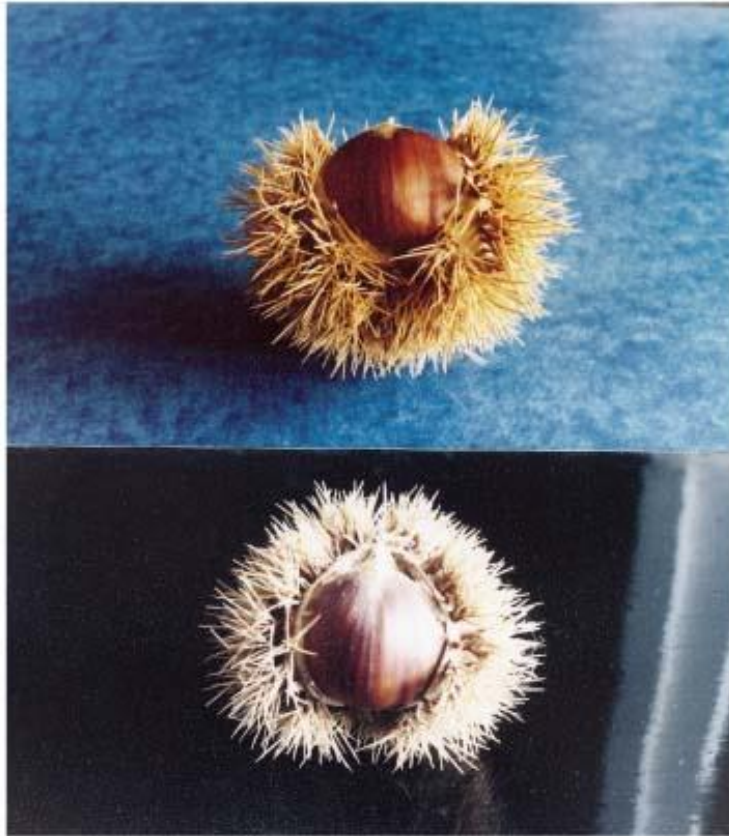
Ο ΗΛΙΟΣ, ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ, (Ράινα, 1981).

ΦΥΛΛΑ Ή ΜΑΣΚΕΣ;
ΜΟΡΦΕΣ ΑΝΘΡΩΠΩΝ
ΚΑΙ ΖΩΩΝ Ή ΧΑΡΤΕΣ;
ΑΦΟΤΟΥ ΕΓΕΣΑΝ ΑΠΟ
ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΕΓΨΑΥΑΝ
ΝΑΝΑΙ ΦΥΛΛΑ ΚΑΙ
ΜΟΝΟ ΦΥΛΛΑ. Ο ΔΡΟ
ΜΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΡΟ
ΦΗΣ, ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΤΑΞΙ
ΔΙ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΝ,
ΠΟΥ ΚΑΤΑΛΗΓΕΙ ΣΤΟ
ΑΜΟΡΦΟ, ΔΗΛΑΔΗ
ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ.

Σημείωση: Ας πούμε εδώ πως πάντα η φύση θα υπερβαίνει κάθε αντιγραφή της. Ένα κυκλάμινο ζωντανό είναι πάντα ανώτερο από το αντίγραφό του στη ζωγραφιά. Είναι ανόητο και μάταιο λοιπόν να θέλουμε να ανταγωνιστούμε τη φύση. Αλλά αν στο κυκλάμινο δούμε ένα φτερωτό μάτι ή ένα φλεγόμενο στεφάνι και φανερώσουμε αυτό στη ζωγραφιά, τότε παύει να είναι κυκλάμινο και μόνο ζωγραφισμένο κυκλάμινο να είναι μια απλή αντιγραφή. Μια ζωγραφιά που αποκαλύπτει το πολυσήμαντο ενός όντος, αυτή, ναι, μπορεί να είναι ισάξια του ζωντανού αντικειμένου· γιατί αυτή η ζωγραφιά αποκαλύπτει την αρχέτυπη και αιώνια φύση, του ζωντανού μεν αλλά παροδικού αντικειμένου.

ΠΡΑΣΙΝΟΙ ΑΧΙΝΟΙ ΣΤΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΕΣ
ΚΑΙ ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ
ΜΗΤΡΑ ΑΚΑΝΘΙΝΗ ΓΕΝΝΑΕΙ ΤΟΝ ΚΑΡΠΟ.
ΜΗΤΡΑ ΑΚΑΝΘΙΝΗ ΤΟΥ ΚΑΣΤΑΝΟΥ
ΤΙ ΜΟΥ ΘΥΜΙΖΕΙΣ;
ΜΗΤΡΑ ΑΚΑΝΘΙΝΗ ΤΟ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΦΑΝΙ ΜΟΥ
ΜΗΤΡΑ ΑΚΑΝΘΙΝΗ Ο ΗΛΙΟΣ.
.....
ΚΥΚΛΟΥ ΒΑΡΥΠΕΝΘΕΟΣ ΑΡΓΑΛΕΟΙΟ ΕΞΕΠΤΑΝ.
ΕΙΜΑΙ Ο ΓΕΝΝΗΜΕΝΟΣ ΑΠ' ΤΟ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕ
ΦΑΝΙ ΜΟΥ:
Η ΝΥΧΤΑ
Μ' ΟΛΑ ΤΗΣ Τ' ΑΣΤΡΑ' ΟΛΑΝΘΙΣΤΗΣΙΩΓΗ.

Η ΑΚΑΝΘΙΝΗ ΜΗΤΡΑ, (Θεσσαλονίκη, 1979).

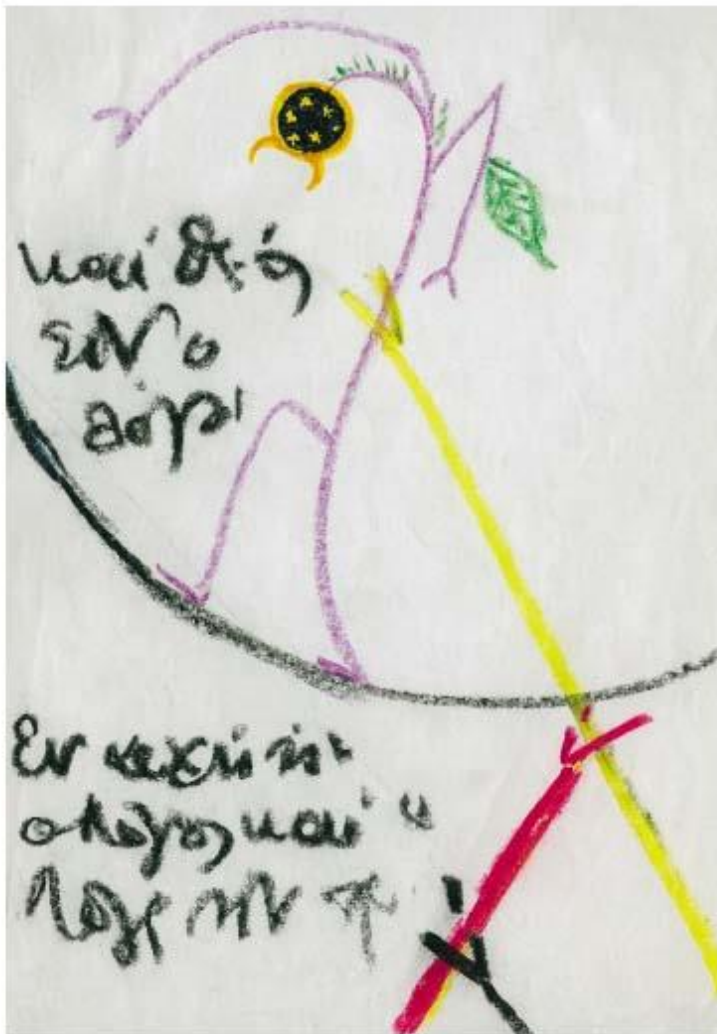

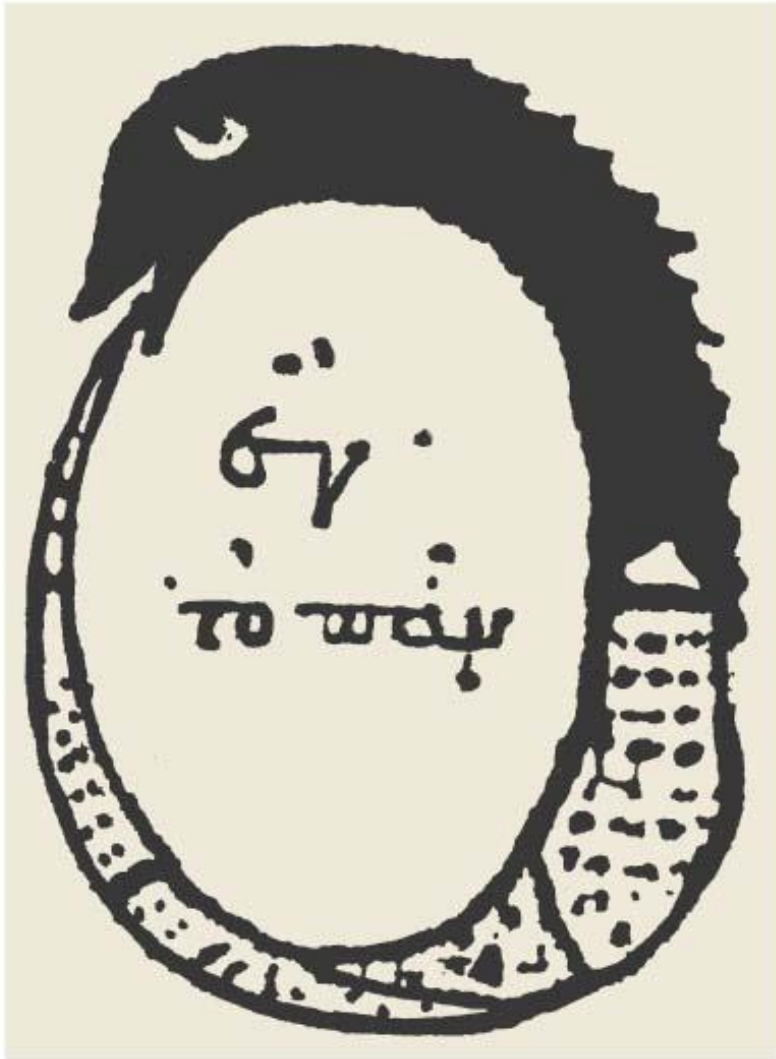
ΠΡΩΤΑ ΟΚΥΚΛΙΚΟΣ ΡΥΘΜΟΣ ΤΩΜ ΠΕΤΑ
ΛΩΜ Ο ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΚΑΙΡΟΣ ΤΟΥ ΛΟΥΛΟΥ
ΔΙΟΥ. ΚΑΙ ΥΣΤΕΡΑ ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ ΗΡΘ
Η ΤΑ ΠΕΤΑΛΑ ΓΙΝΟΜΤΑΙ ΧΝΑΡΙΑ ΔΩ
ΔΕΚΑ ΧΝΑΡΙΑ ΟΝΤΟΣ ΗΛΙΑΚΟΥ ΠΟΥ ΔΕ
ΓΝΩΡΙΖΩ ΑΝ ΕΡΧΕΤΑΙ Η ΑΝ ΦΕΥΓΕΙ.

ΧΝΑΡΙΑ ΑΠΟ ΦΩΣ, (Ραΐνα, 1981).

ἘΝ ΑΡΧῆ ΗΝ Ο ΛΟ
ΓΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΟΓΟΣ
ΗΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟ
ΚΑΙ ΘΕΟΣ ΗΝ Ο ΛΟ
ΓΟΣ: ΓΝΩΣΗ ΤΟΥ
ΕΩΣΦΟΡΟΥ ΠΟΥ
ΑΣΤΡΟΠΡΟΣΩΠΟΣ
ΚΑΙ ΚΕΡΑΣΦΟΡΟΣ,
ΣΠΟΡΙΟΥΧΟΣ, ΔΙΧΑ
ΛΟΧΕΡΗΣ, ΦΥΛΛΟ
ΦΟΡΟΣ ΚΑΙ ΖΩΓΡΑ
ΦΟΥΜΕΝΟΣ ΝΑ
ΦΟΥΡΚΙΖΕΤΑΙ, ΑΚΡΟ
ΒΑΤΕΙ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ
ΚΑΜΠΥΛΗ, ΕΓΕΙΔΗ
ΔΕΝ ΥΓΑΡΧΕΙ ΕΥ
ΘΕΙΑ ΟΔΟΣ ΜΕΣΑ
ΣΤΟ ΣΥΜΠΑΝ.

..:Ο λύκος τρώει τὸν λαγὸ καὶ ὁ λαγὸς
 τρώει τὸ κόρτο καὶ τὸ κόρτο
 τρώει τὸ κύμα καὶ τὸ κύμα
 τρώει τὸν λύκο. Ὁ φοβερὸς
 κύκλος ἀπ' ἑσπ. τίποτε
 δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ δραστεύσει.
 Ὅλα γενιῶνται καὶ πεθαίνουν μὲς σ' αὐ-
 τὸν τὸν κύκλο.

Τίποτε δὲν μπορᾶ νὰ βγῆ ἀπ' αὐτὸν τὸν
 κύκλο.

Ὅλα τὰ ὄντα περιέχονται σ' αὐτὸν.
 Ὁλὸς ὁ κόσμος περιέχεται σ' αὐτὸν.
 Μαῦρο-καυὸ, ἄσπλο-καλὸ, μέρα καὶ
 νύκτα.

Ὅμοιο τὸ ἄσπλο τρέφεται ἀπ' τὸ μαῦρο
 ὅμοιο τὸ μαῦρο τρέφεται ἀπ' τὸ ἄσπλο.
 Μέρα καὶ νύκτα, τὸ καλὸ καὶ τὸ καυὸ,
 ἀλλήλων τρέφονται. Γι' αὐτὸ
 "Ἐνα τὸ πᾶν" ἔβαν ἀπ' Ἑλληνῶν καὶ
 κέρσαν
 πάνω στὸν τό πυρ, ἐπὶ δέμα, στὸ καρτὶ
 τὸν Οὐροβόρο...

.... (σύμβολο τοῦ γενιῶν καὶ πάντα
 μυστικῶ
 εἰς πού μέσα στὸν κόσμος)...

..... Ἄρρητη εὐφροσύνη πού γνωρίζει μὲ-
 νο τῆς ἀμνηστὴς ὁ θεός.

Γιατὶ δὲν εἴμαστε ἔμεις τότε ἂ' δύο
 πᾶν ὁ καθ' ἑαυτῶν μὲν κρατᾶν σπῆν καρ-
 οῦ τῶν.

Εἴμαστε ἄνατολο-κύκλιοι ὁ μαγικὸς
 ἀνάτολος-κόσμος πᾶν ὁ σακῶναι
 τῆς σφῆρας τῶν.

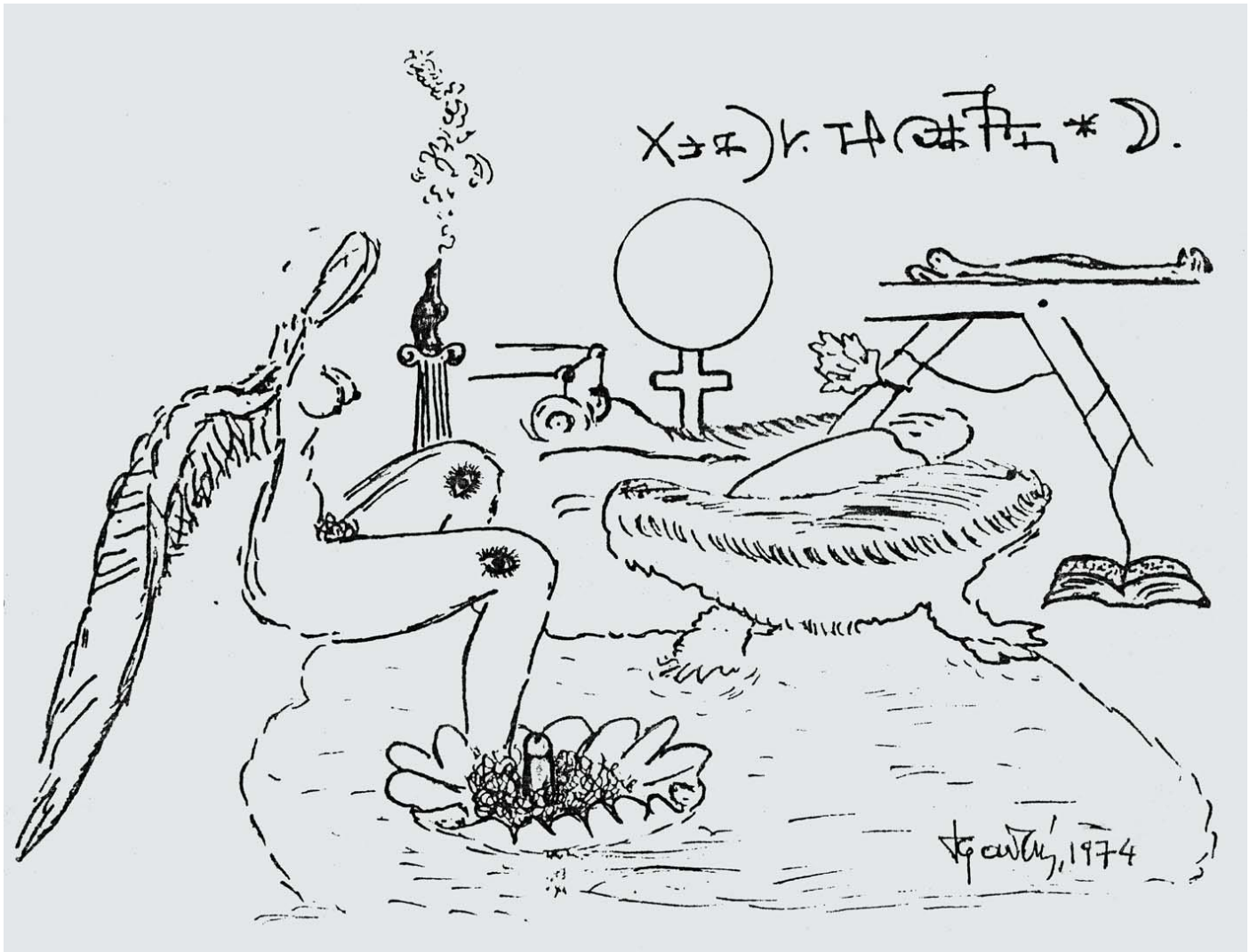
ΟΥΡΟΒΟΡΟΣ, (Αλεξάνδρεια, ἐπὶ βασιλείας τῆς Κλεοπάτρας).

ΡΟΣΟ ΠΟΛΥ ΔΙΑΠΗΣΑ ΤΟΥΣ ΚΗΡΟΥΣ! Ο ΚΑΘΕ ΚΗΡΟΣ
ΠΟΥ' ΧΩ ΔΕΙ, ΗΤΑΜΕ ΠΑΝΤΑ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΚΗΡΟΣ ΡΟΥ'ΧΩ ΔΕΙ.

Ο ΚΗΠΟΣ, (40 Εκκλησιές, 1977).

ΖΩΓΡΑΦΙΑ, 1974

ΤΡΑΠΟΥΛΑ   ΣΗΜΑΪΝΕΙ   ΠΑΓΪΔΑ

ΤΡΑΠΟΥΛΑ

Σημείωση: Άνδρας και γυναίκα εκ δεξιών και εξ αριστερών του κύκλου της τράπουλας του Ταρό που με τον Τρελό στο κέντρο της σχηματίζει μια μαντάλα. Αλλά, «τράπουλα» (στα Ιταλικά) σημαίνει «παγίδα».

Τό θῶμα μου, γύρω ἀπ' τὸ κέντρο

Ν
ε
ι
κ
ο
ί
κ
ι
ν
σ
κ
α

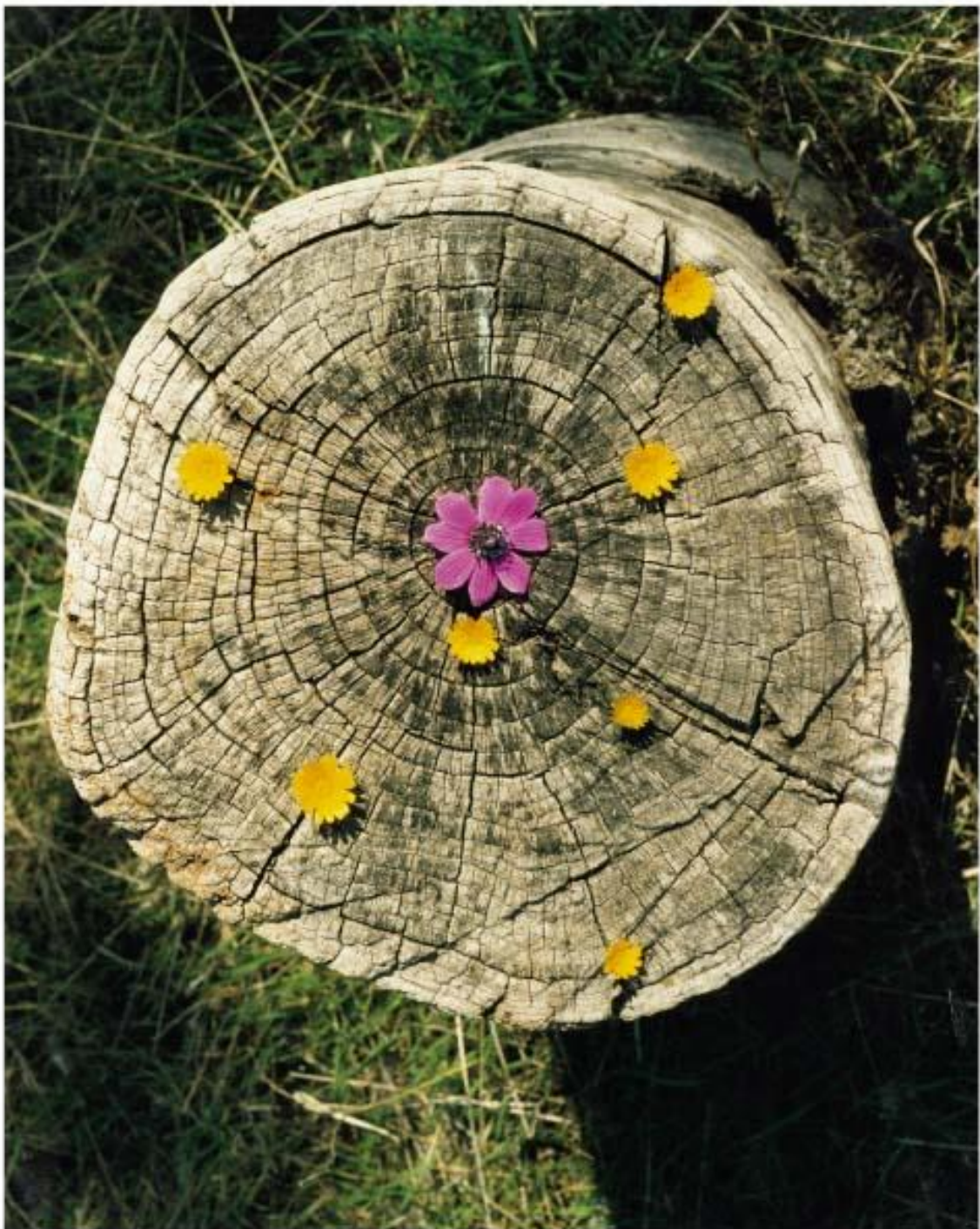
γ
ρ
ο
μ
ο
υ
μ
ο
υ
μ
ο
υ

και πάντα γύρω ἀπὸ τὸ κέντρο

Η ΧΑΡΟΥΛΑ ΛΕΕΙ, (Καστέλια Φωκίδος, 1989).

Βλ. φωτοα και άλλα ερα τριών στον ιστό της ή μηδέν αρχή

η. Κείποτε ή αρχή αόγη είναι ο "Ηλιος".

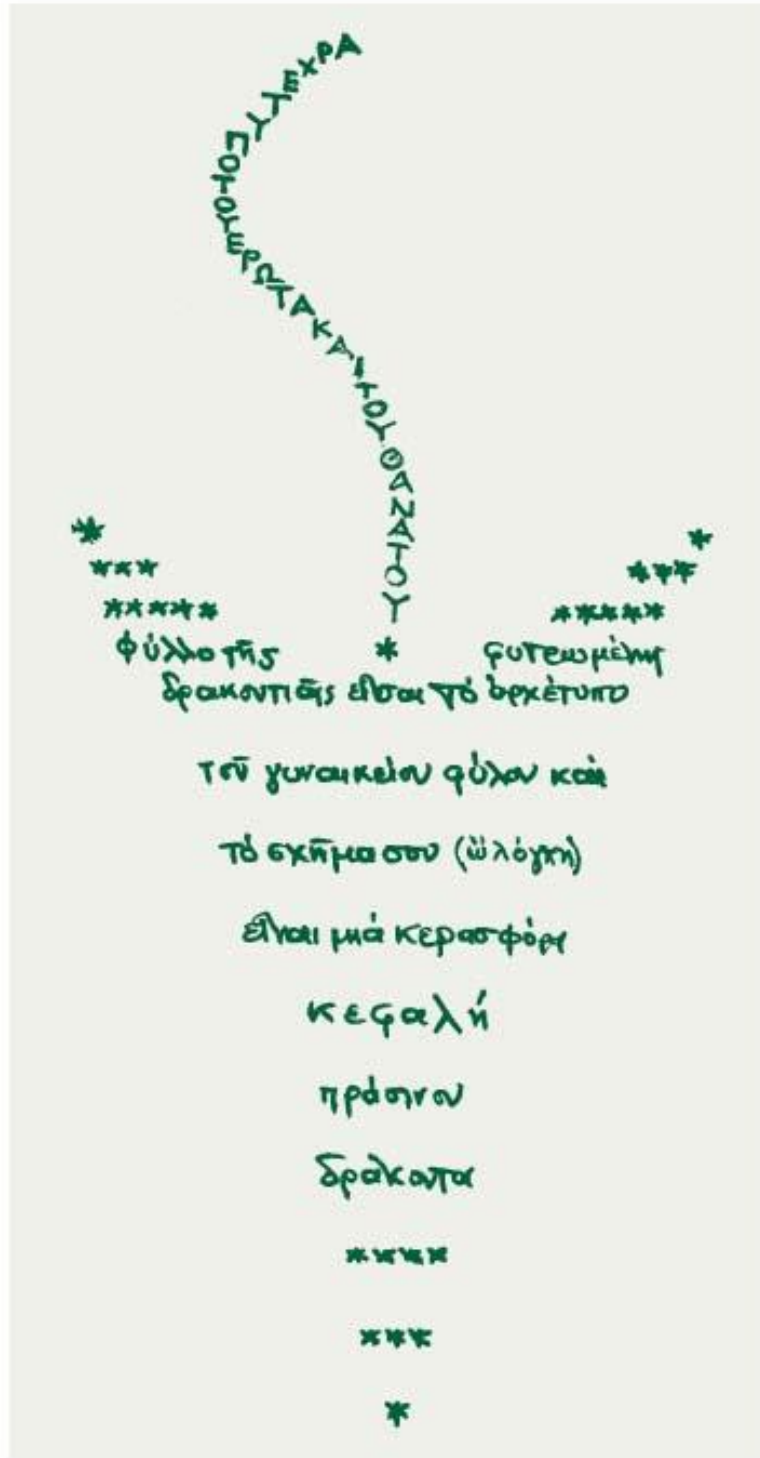
Η ΕΥΛΙΝΗ ΑΡΑΧΝΗ, (Σέιχ Σου, «Ο κήπος του Θεού», 1976).

Πάνω στην κοιλιά του είναι βυθισμένα δάχτυλα, ή μικρά δακτυλάκια. Πάνω στον δικό του χέρι. Φαίνεται ότι τα παιδιά δίνουν να δημιουργήσει τη νύχτα. Και

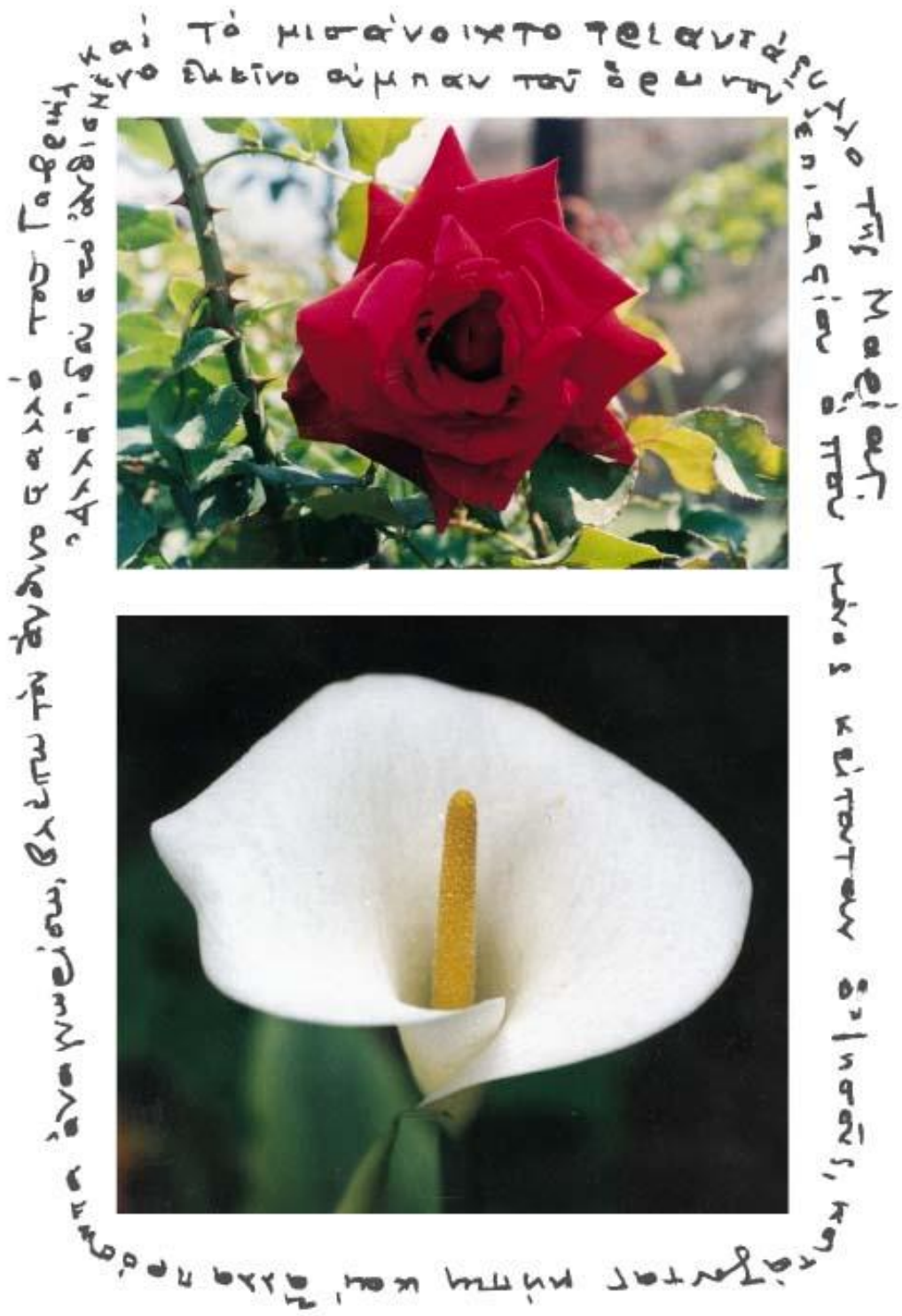

ην χέρι και σε άλλα όστρο ή σκιά ενός παι-
 ρούχτα έγινε και ελκόνια και καθ'ομίσηση τῶ χεριῶ τῶν.

Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ, (Στέγ Σου, 1976).

ΑΡΧΕΤΥΠΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ, (Θεσσαλονίκη, 1991)

ΚΡΙΝΟΣ ΚΑΙ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ, (Θεσσαλονίκη, 1982).

ΘΑ ΛΕΓΑ ΕΙΝΑΙ
ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΗΣ
ΑΛΛΑ ΤΙ; ΜΗΠΩΣ
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΑ
ΜΑ Ο ΑΠΡΙΛΗΣ ΜΕ
ΤΗΝ ΟΥΡΑ ΤΟΥ ΚΑΙ
ΜΕ ΤΑ ΚΛΕΙΣΜΕΝΑ
ΓΥΡΩ ΑΠ ΤΟ ΚΕΦΑ
ΛΙ ΤΟΥ ΦΤΕΡΑ; ΜΗ
ΠΩΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ
ΜΙΑ ΑΔΑΜΙΚΗ, ΑΡ
ΧΑΝΔΡΙΚΗ ΜΟΡΦΗ;
Η ΓΗ ΘΥΜΑΤΑΙ ΦΕΡ
ΝΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΚΑΘΕ
ΑΝΟΙΞΗ ΣΤΗ ΖΩΗ,
ΘΕΛΕΙ ΙΣΩΣ ΝΑ
ΜΑΣ ΘΥΜΙΖΕΙ ΤΑ
ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΣΕΚ
ΤΣΑΝ 'ΔΕΝ ΥΠΑΡ
ΧΕΙ ΕΔΩ Η ΕΚΕΙ Η
ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ ΒΡΙ
ΣΚΕΤΑΙ ΜΓΡΟΣ
ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΜΑΣ,

Ο ΑΠΡΙΛΗΣ, (Ραίνα Αγριού, 1983).

ΝΑΟΣ ΤΟΥ
ΚΟΣΜΟΥ

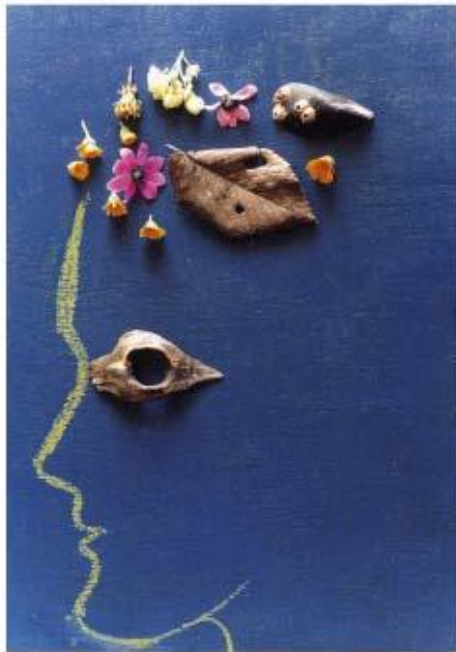
Δὲ γίναν ἄγγελοι, γυναῖκὴ ἥπαιλιὰ.

Ἄγρια γίνανε λαλιάδα ζερμεκά

ΔΕ ΓΙΝΑΝ ΑΓΓΕΛΟΙ, (Σέιχ Σου, 1976).

Η ΚΙΤΡΙΝΗ ΜΠΟΓΙΑ
ΣΥΡΜΕΝΗ ΓΑΝΩ ΣΤΟ
ΓΑΛΑΖΙΟ, ΑΠΟΝΑ ΧΕΡΙ
ΠΟΥ ΤΟ ΔΗΤΗΣΕ Η ΓΟΗ
ΤΕΙΑ ΜΙΑΣ ΜΟΡΦΗΣ.

ΚΥΣΤΕΡΑ ΒΡΙΣΚΕΙΣ
ΚΟΓΧΕΣ ΑΠΟ ΡΟΖΟΥΣ
ΚΑΙ ΒΡΙΣΚΕΙΣ ΛΟΥ
ΛΟΥΔΙΑ ΜΑΤΙΑ ΛΟΥ
ΛΟΥΔΙΑ ΜΑΛΛΙΑ ΦΥΛ
ΛΑ ΚΑΙ ΟΣΤΡΑΚΑ ΚΙ
ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΣΥΜΠΛΗ
ΡΩΝΟΥΝ ΤΗ ΜΟΡΦΗΣΕ
ΠΟΣΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΒΡΙ
ΣΚΕΤΑΙ ΣΚΟΡΠΙΣΜΕΝΗ
ΚΑΘΕ ΜΟΡΦΗ;

ΜΟΡΦΗ, (Θεσσαλονίκη 1979).

ΤΩ' ΟΥΝ ΤΟΞΩ

ΟΝΟΜΑ ΒΙΟΣ ΕΡΤΩΝ
ΔΕ ΘΑΝΑΤΟΣ

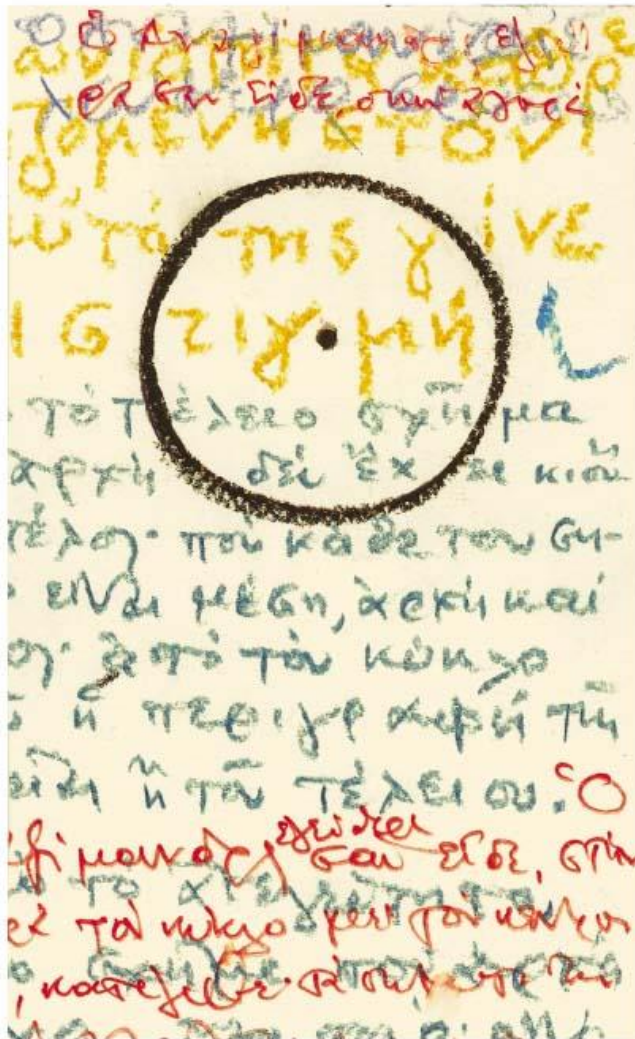
Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΣΦΗΚΩΝ, (Λευκάδα, 2004).

Σημείωση: Ο θεός των σφηκών. Ο προσωκρατικός φιλόσοφος Ξενοφάνης, λέει ότι, αν τα βόδια μπορούσαν να ζωγραφίσουν, θα ζωγράφιζαν τον θεό σα βόδι. Παρόμοια και τ' άλογα θα τον έκαναν σαν άλογο και τα λιοντάρια σα λιοντάρι. Οι Αιθίοπες θα τον έκαναν σιμή, (μαυριδερό) όπως είναι και οι ίδιοι. Οι Θράκες, ψηλό, με γαλανά μάτια και ξανθά μαλλιά. Πάνω, μπορούμε να δούμε τον εσταυρωμένο θεό των σφηκών.

Σημείωση: Παν· σημαίνει το Παν. Έχει μορφή ανθρώπου και ζώου· για να δηλώσει ότι η ανθρώπινη φρόνηση, αυξανόμενη ερήμην των φυσικών νόμων, εκφυλίζεται, παρακμάζει, γίνεται μια ιδιωτική συνείδηση αποκομμένη από τη συμπάντεια συνείδηση. Όμως η φρόνηση του ανθρώπου η οποία αναπτύσσεται συνδεόμενη πάντα με τα ένστικτα και τις φυσικές δυνάμεις (που συμβολίζονται εδώ από την ζωώδη μορφή), μπορεί ν' αποτελέσει την αυτοσυνείδηση του Παντός.

Αναξίμανδρος Πραξιάδου· Μιλήσιος
....

Πρώτος που τόλμησε (μας λέει ο
θρύλος)
να καταγράψει σ' έναν πάπυρο το
σύμπαν ....

Ο Αναξίμανδρος ελεύθερα σαν είδε
το σχήμα των ελεύθερων ανθρώπων
στην αγορά της πόλης ανακάλυψε
το σχήμα των ελεύθερων σωμάτων
στην αγορά του σύμπαντος και
χάραξε

στον πάπυρο τον κύκλο με το κέντρο
του.

(Κ' είναι ο κύκλος με το κέντρο του
αυτή η καταγραφή
του σύμπαντος, μάς λένε οι σοφοί).

Σημείωση: Ο κύκλος δεν έχει αρχή
ούτε και τέλος. Η στιγμή είναι συνάμα
αρχή και τέλος. Ο κύκλος είναι η
αιωνιότητα. Η αιωνιότητα
καθρεφτισμένη στον εαυτό της
γίνεται στιγμή: $\odot$ Η αυτογνωσία της
στιγμής είναι η αιωνιότητα. Η
αυτογνωσία της στιγμής είναι ο
κύκλος που την περιγράφει. Ο
κύκλος με τη στιγμή στο κέντρο του
είναι το μάτι, είναι το φως, είναι η

απόλυτη διαφάνεια, είναι το αρχέτυπο του Θ, είναι ο Θεός, δηλαδή ο θεατής του εαυτού του, ο έχων πλήρη
αυτογνωσία, ο ων στιγμή συνάμα και αιωνιότητα, καθρέφτης συνάμα και καθρεφτιζόμενο.

Για την τελεία: Μικρογραφία του Παντός; Το απόλυτο; Όντας αόρατη σχεδόν μες στην απολυτότητά της – όπως
και το Παν – δεν θα μπορούσαμε να την αποκαλέσουμε σχήμα. Είναι το τελικό μα και το τέλειο σημάδι. Συνάμα
μέση, αρχή και τέλος. Περιφέρεια και κέντρο. Σφαίρα όπου όλα τα σημεία συμπίπτουν. Η αρχή και το τέλος των
πάντων.

Μια μικρή ιστορία: Κι όταν μου είπαν πως ο νους του ανθρώπου αδυνατεί να χωρέσει το άπειρο, αυτό που δεν
έχει αρχή και τέλος, πήρα ένα κομμάτι χαρτί και μ' ένα μολύβι έγραψα πάνω του έναν κύκλο και τους είπα: «Ούτε
αρχή ούτε και τέλος έχει, σαν το άπειρο. Και να λοιπόν, αυτό που ο νους σας δεν μπορεί να το χωρέσει χωρά σ'
ένα κομμάτι από χαρτί».

Μια φίλη από τη Φινλανδία μου τηλεφώνησε. Μου είπε ότι αγαπά πολύ τα εξώφυλλα που έχω φτιάσει για τα βιβλία μου. Έτσι μπαίνει στον πειρασμό να μου ζητήσει να φτιάσω και το εξώφυλλο για την «Ασκητική» του Καζαντζάκη που τη μετάφρασή της μόλις είχε τελειώσει στα Φινλανδικά.

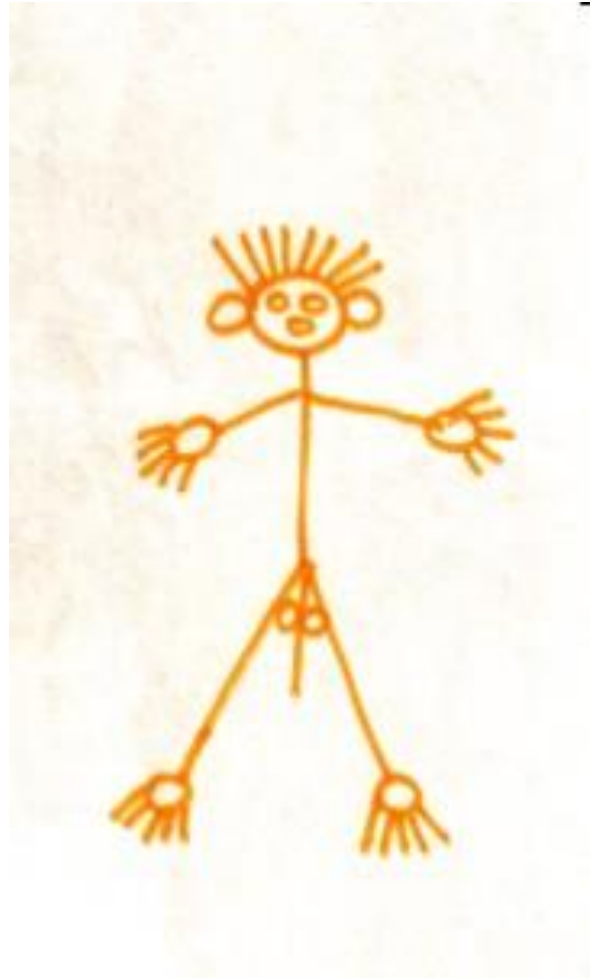
Της εξήγησα πως τα εξώφυλλα των βιβλίων μου διαμορφώνονται με τον καιρό, καθώς παίρνει μορφή το υλικό κάθε βιβλίου. «Σχεδόν», της είπα «τα εξώφυλλα των βιβλίων μου, γίνονται μόνα τους. Λυπάμαι που δεν μπορώ να πάρω τέτοια ευθύνη για την “Ασκητική” του Καζαντζάκη». «Θα ήταν τόσο ωραίο» μου είπε «να συνυπάρξουν δυο Έλληνες σ’ ένα βιβλίο που εκδίδεται στα Φινλανδικά». Ζήτησα την κατανόησή της, τη χαιρέτησα, με χαιρέτησε και κλείσαμε το τηλέφωνο.

Τότε, σκέφτηκα για λίγο, φράσεις της “Ασκητικής”, αποσπάσματα: με διέτρεξε το πνεύμα της. Και χωρίς σχεδόν να σκέφτομαι, πήρα ένα κομμάτι χαρτί κι ένα κραγιόνι. Ακούμπησα το κραγιόνι σ’ ένα σημείο του χαρτιού κι άρχισα να κάνω μια σπείρα πορτοκαλιά πάνω στο χαρτί. Γύριζε το χέρι μου, γύριζε, γύριζε, ψάχνοντας σχεδόν απελπισμένα για το τέλος, ώσπου ξαφνικά, σάμπως να χόρτασε, σα να

μπορούσε πια να κλείσει το απόλυτο στο σχετικό, νοιώθω τη σπείρα να γυρίζει προς το κέντρο της θέλοντας να χυθεί στον εαυτό της, βρίσκοντας ένα τέλος ατελείωτο μέσα στην άναρχη αρχή της.

Είχα να κάνω δηλαδή και πάλι με τον κύκλο; Ναι, μα όχι στην απλή μορφή του εκείνη όπου φανερώνει πλήρως τα μυστικά του, ώστε αυτά να καθίστανται τελείως αόρατα. Είχα τον κύκλο, μα, σ’ εκείνη την δυναμική μορφή του, την σπειροειδή, όπου διαγράφεται εμφανώς η κίνηση της αυτοτροφόμενης αενάως κοσμικής ενέργειας, δηλαδή της διαρκούς αστραπής. «Αυτό είναι» σκέφτηκα. «Αυτό». Τηλεφωνώ αμέσως στη Φινλανδία: «Έτοιμο το εξώφυλλο της “Ασκητικής”». «Σε τρία λεπτά;». «Ναι, σε τρία λεπτά». «Γιάννη, στείλε μου το αμέσως». Το έστειλα αμέσως.

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΛΦΑΒΗΤΟΥ, Θεσσαλονίκη 1998).

Από το φαλλικό Ι και το θηλυκό Ο δημιουργούνται όλα τα γράμματα του Ελληνικού αλφαβήτου. Και βεβαίως μπορείς να δημιουργήσεις με αυτά ακόμη κι ένα ανθρώπινο ζευγάρι. Έναν άνδρα και μια γυναίκα. Υλοποιώντας τη φράση του Ιωάννη του Ευαγγελιστή: «Και ο λόγος σὰρξ ἐγένετο».

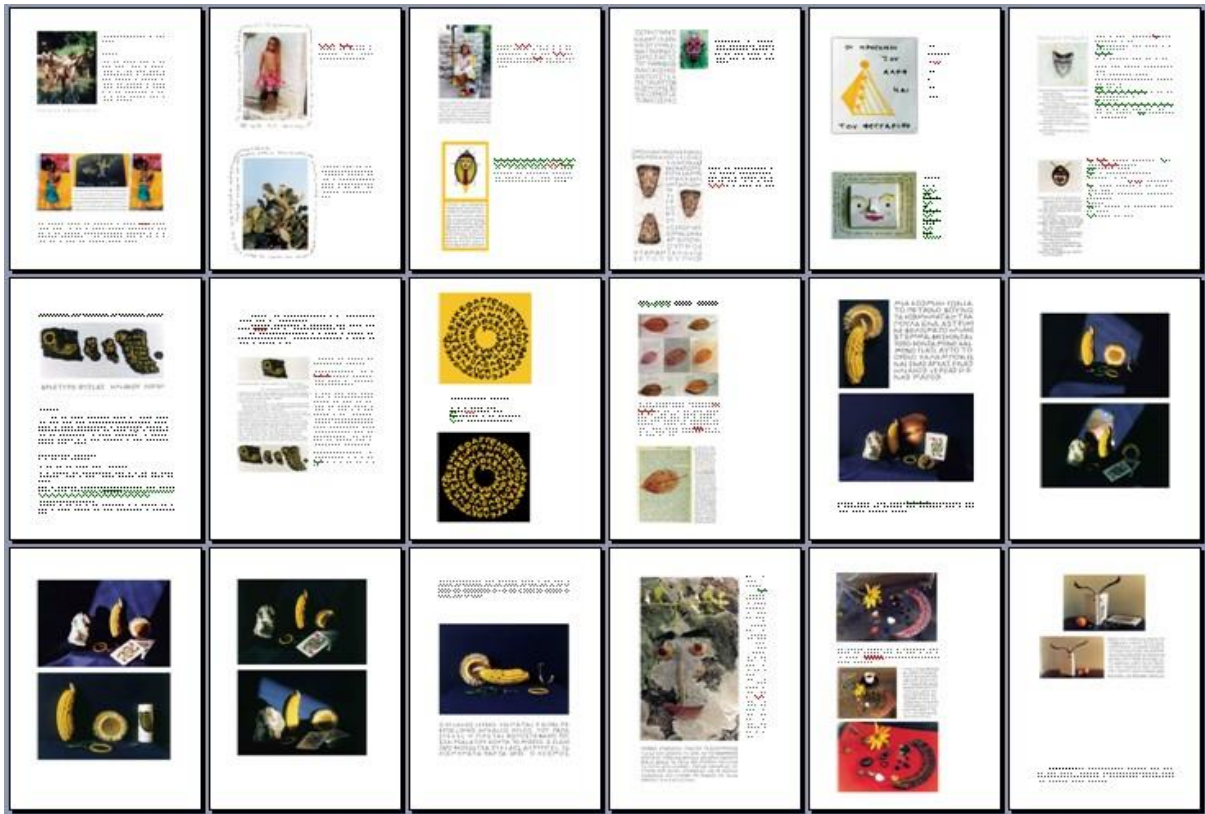

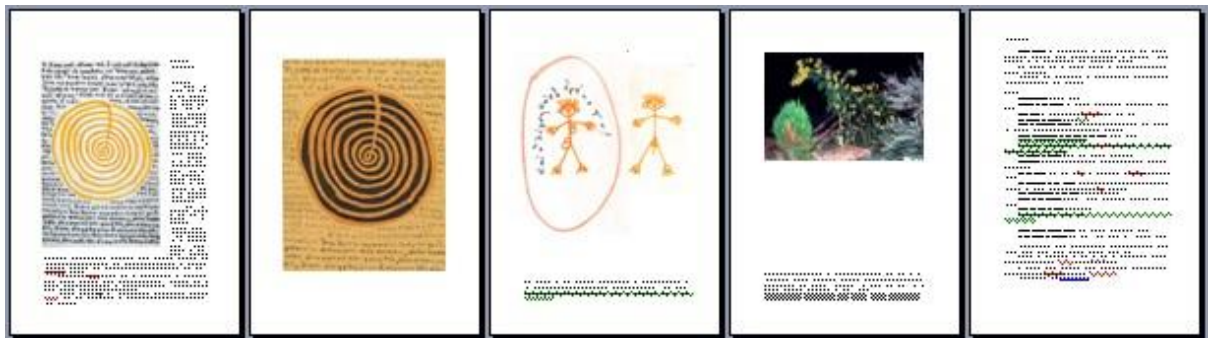
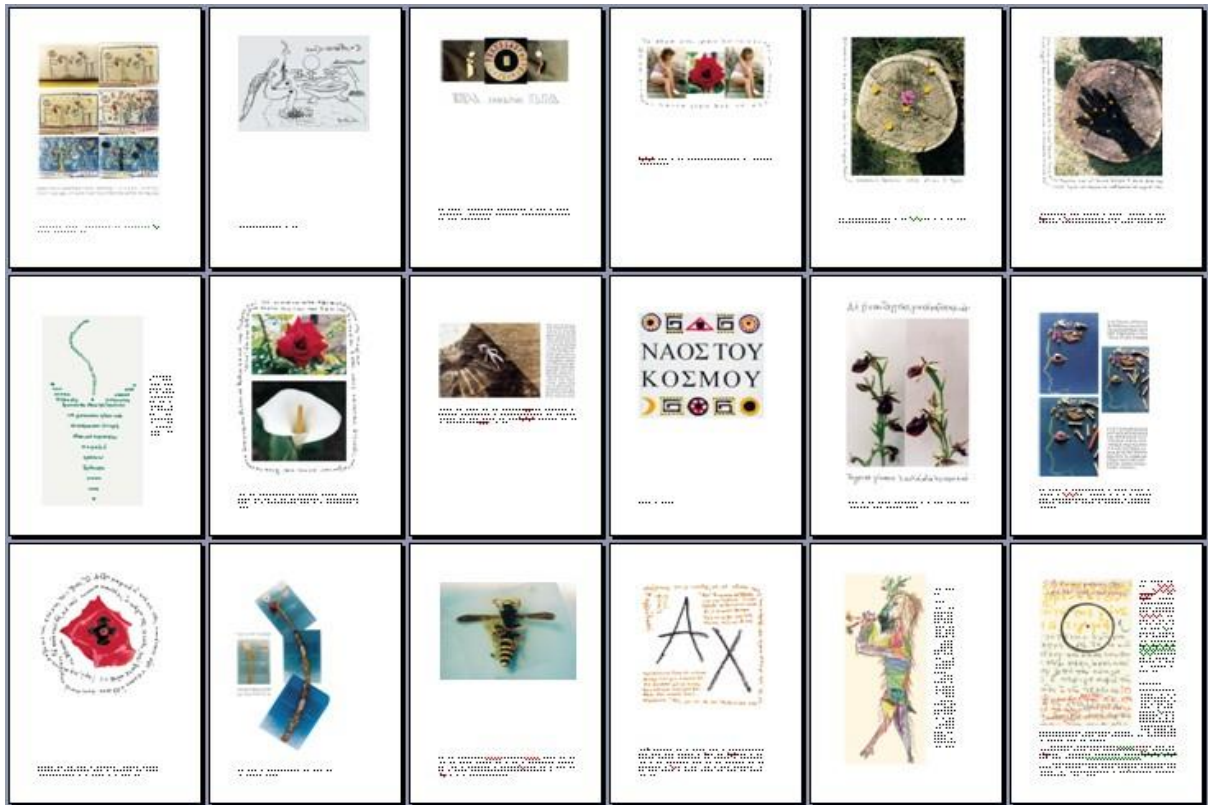

ΑΛΟΓΟ ΑΠΟ ΗΛΙΟΤΡΟΠΙΑ, (Ραΐνα Αγρινίου, 2007):

Κι όταν έβαλα τις παλιές ξύλινες φούρκες κάτω από τα ψηλά ηλιοτρόπια για να τα κρατήσω να μην πέσουν, έφυγα. Και καθώς γύρισα να τα κοιτάζω, είδα ένα άλογο σκεπασμένο με πελώρια, τόσο καθαρά και λαμπρά μάτια. Βρισκόμουν εμπρός σ' έναν άγγελο. Βρισκόμουν εμπρός σ' ένα άλογο ωραιότερο κι απ' αυτό το άλογο του Θανάτου.

Σημείωση: Ευχαριστώ τη Βάσω, τον Σωτήρη και την Ουρανία για την πολύτιμη βοήθειά τους.